

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΘ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ Κ
ΛΑΥΡΙΩΤ
ΑΥΣΘΗ ΔΡΩ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

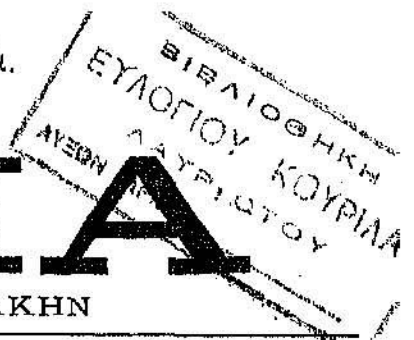
ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἑστίας, Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Έκτος

Συνδρομή τριμηνία: Έν Έλλάδι ρρ. 10, εν τη Ελλάδα ρρ. 20.—Αι συνδρομαί άρχονται από 1 Ιανουαρίου τρέχοντος έτους και ίσως τέρμαται.—Γραμμένο τής Δευτέρας τής 10ής Ιουλίου, 6.

17 Δεκεμβρίου 1878

Τῆ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντας τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 Ιανουαρίου 1879, τὸ τμήμα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.
Τὸ Δελτίον διαρρέεται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ ΕΦΟΡΙΑΣ ΣΠΑΡΤΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1876

Ἡ θνωτέρω σφραγίς ἐλήφθη ἐξ ἔγγράφου, ἀποσταλέντος ἡμῖν ὑπὸ τοῦ ἐν Σπάρτῃ λογίου συνδρομητοῦ τῆς Ἑστίας κ. Μ. Η. Κοσσονῆ, κατέχοντος πολλὰ πολύτιμα ἔγγραφα ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἱκανάστασιν. Σ. τ. Δ.

Τῆ αἰτήσῃ ἡμῶν, β κ Σπυρ. Η Λάμπρος εὐμενῶς ἐχορήγησεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὸ ἐκείμενον τεμάχιον ἐκ τοῦ ἱναρκηρίου λόγου τῶν ἐν τῷ Παινετισμῷ ἐφετινῶν μαθημάτων του περὶ τοῦ «Αἰῶνος τοῦ Περικλέους.» Ὁλόκληρος ἢ ἄρατος οὗτος λόγος δημοσιευθήσεται πρὸς χάριν ἐν τῷ «Παρνασσῷ.» Σ. τ. Δ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπωσαν κατὰ τὰ περσικὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὅτε δ' ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος παρήλασε καὶ οἱ ἑταῖροι τῆς ἐλληνικῆς θυμωχίας ἀπενόστησαν εἰς τὰς ἰδίας ἑκαστος πόλεις, οἱ Ἀθηναῖοι κατῆλθον εἰς τὰ πάτρια ἐδάφη οὐχὶ ἐστεμμένοι διὰ τῶν πρώτων στεφάνων, οὓς εἶχον εὐγενῶς παραχωρήσει εἰς ἄλλους φιλοπρώτους συναγωνιστάς, οὐδὲ θριαμβικῶς, ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ δίκην ναυαγῶν, διακομιζόμενοι τὰ ὑπολειφθέντα σκευῆ καὶ εὐρίσκοντες κεκαυμένα τὰ ἔδη τῶν Θεῶν, ἀποτετερωμένον τὸν ἑκατόμπεδον, κατεσκαμμένους τοὺς οἴκους, πλὴν τῶν δλίγων ἐν οἷς ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, καὶ ἄπανταχοῦ τῆς πατρῴου γῆς τὴν ἐρημίαν καὶ τὰ ἔχνη τῆς προσφάτου πυρκαϊᾶς. Ἄλλ' οἱ πένητες ἐκείνοι καὶ οἰκοφθορημένοι νικηταὶ εἶχον πλοῦ-

τον ἐπαρκῆ τὰ πυρπόλητα ἀρμαρῆα τοῦ Λαυρίου καὶ μᾶλλον ἐκείνων τῆς ἀρετῆς αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς καὶ τρεῖς ἄνδρας, οἵτινες ἐκαλοῦντο Θεμιστοκλῆς, Ἀριστείδης, Κίμων' εἰς τούτους δὲ προστέθη μετὰ τινα χρόνον καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ξανθίππου. Διὰ δὲ τοῦ φρονήματος τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς αἰδιμίου φιλοπατρίας τούτων τῶν ἀνδρῶν αἱ Ἀθῆναι οὐ μόνον ἐπανῆλθον εἰς τὴν θέσιν εὐρίσκοντο πρὸ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ὑπερῆκοντίσασαι ταύτην οἶονε δι' ἄλμάτων ἔφθασαν εἰς τοσοῦτον ἀμῆς καὶ δυνάμειος, ὥστε νὰ καταστῇ περιώνυμος ὁ κληθεὶς αἰὼν τοῦ Περικλέους, θεωρούμενος ὡς ἡ ὑψίστη ἀμῆ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ ὁ κολοφῶν τῆς ἐλληνίδος δόξης.

Ὅτε κατῆλθον εἰς τὰς Ἀθῆνας οἱ καθέλοντες τὸν Μῆδον, ἡ πόλις ἦτο ἀνίσχυρος καὶ ἀνυπεράσπιστος. Πῶς νὰ ἔχη τείχη ἡ πόλις ἥτις δὲν εἶχεν οἰκίας; Τῆς πόλεως δὲ ταύτης ἦς τὰ τείχη ἔπρεπε ν' ἀνεγείρωσιν ὄχρῳ οἱ ἄλλοι Ἕλληνας συναπαξάπαντες, ἑκαστος συνεισκαμίζων ἓνα λίθον ἰδίῃ χειρὶ, τῆς γεραρᾶς ταύτης πόλεως οἱ κάτοικοι ἠναγκάσθησαν διὰ τὸν φόβον τῶν συμμάχων τῆς χθῆς καὶ ἀντιπάλων τῆς αἰρίας νὰ οἰκοδομήσωσι τὰ τείχη αὐτῶν ἐν σπουδῇ δίκην ἐνόχων, πανδημῆ πάντες καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ παῖδες, ἀφειδούντες τῶν τε νοσημάτων αὐτῶν οἰκῶν καὶ τῶν μνημάτων τῶν ἰδίων πατέρων.

Τὴν τείχισιν δὲ ταύτην ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χρεωστέι εἰς τὴν πανουργίαν τοῦ Θεμιστοκλέους, ὀφείλει εἰς τὸν αὐτὸν ἐκείνον ἄνδρα, ὅστις τοσαῦτα ἤδη εἶχε διαπράξει ὑπὲρ τῆς πόλεως. Εἶνε γνωστὰ αἱ κατὰ τὰ περσικὰ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ πρὸς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ τὸ κυριώτατον αὐτοῦ κατόρθωμα καὶ τὸ ὑψίστον ἔργον ὑπῆρξεν ἡ ἀναγνώρισις τοῦ προσορισμοῦ τῆς πόλεως. Εἰς τὸν Θεμιστοκλέα πρῶτον ὀφείλουσιν αἱ Ἀθῆναι τὸν ναυτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν δύνανσιν, εἰς αὐτοῦ τὸ προορατικὸν βλέμμα ὀφείλει ἡ πόλις τοὺς λαμπροὺς λιμένας τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν οἰκοδομὴν καὶ δόξωσιν τοῦ ἐπινείου ἐκείνου. Ἐκεῖνος εἶνε τέλος ὅστις κατὰ μικρὸν ὑπάγων καὶ καταθιβάων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν ἀντὶ μαρίμων ὀπλιτῶν ναυβάτας καὶ θαλασσίους ἐποίησεν. Ἡ δὲ μέλλουσα δόξα τῶν Ἀθηναίων

Οὐκ ἦτο ἴσως ἀδύνατος ἄνευ τῆς τροπῆς ταύτης, ἄνευ τῆς διευθύνσεως ταύτης πρὸς τὴν Θάλασσαν, ἣτις χρεωστῆται εἰς τὸν Θεμιστοκλέα. Καὶ ἀπέθανε μὲν ἐν Ἀσίᾳ ὁ Θεμιστοκλής μακρὰν τῆς πατρῴου γῆς, ζητῶν νὰποφυγῇ τὴν ἀδοξίαν ἐκστρατείας κατὰ τῶν ἑαυτοῦ συμπολιτῶν, ἀλλὰ τὰ ὅσα αὐτοῦ φαίνεται ὅτι οἱ οἰκετοὶ κατέθηκαν κρῆρα ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ τὸ κέλευσμα ἐκείνου. Καὶ δὴ εἰδεικνύετο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου, καὶ δεικνύεται ἔτι καὶ νῦν, περὶ τὸν μέγαν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, κατὰ τὴν εἰσοδὸν, βωμοσειδῆς τάφος ὅστις λέγεται ὅτι ὁ τοῦ Θεμιστοκλέους. Τὸ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος εἰσρέον γινώρισμον κύμα τὸ περιβρέχον τὴν χθαμαλὴν ἐκείνην ἀκτὴν ὅτ' ἀγνωρίζῃ κάλλιον ἡμῶν ἀν' ἢ κρηπίς ἐκείνη καλύπτει ἀληθῶς τὰ ἱερά ὅσα τοῦ μεγάλου ναυμάχου.

Αἱ Ἀθηναίαι ἔργων ἰσχυραῖ, γενόμεναι δυνάμις ναυτικῆς. Μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος, ἔλεγεν ὁ Περικλῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἐλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου, ἔχον σαφῆ ἰδέαν τῶν δυνάμεων τῆς πόλεως. Ὅτι δὲ ὁ Θεμιστοκλής, τρέπων τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τὴν Θάλασσαν, ἐξηλέγχθη τῶν μελιλόγων τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰσαστῆς, ἀποδεικνύουσιν αὐτῆ τε νῆσαι κατὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους καὶ ἡ ἔπειτα ἡγεμονία τῆς πόλεως.

Ὁ Θεμιστοκλής ἀπέθανε μακρὰν τῆς πατρῴδος, ἀλλὰ τὰποτελέσματα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ περινοίας εἶχον ἤδη φανῆ. Ὁ Πειραιεύς ἐκεῖνος ὃν εἶχε κτίσει καὶ ὀχυρώσει κατέστη ἐντὸς βραχέως χρόνου σπουδαῖον ἐμπορικὸν κέντρον, ἐστία τῶν μετοίκων ἐκείνων εἰς οὗς οὐχ ἦττον τῶν πολιτῶν ὄφειλον αἱ Ἀθηναίαι τὴν ἀκμὴν αὐτῶν. Αἱ δὲ νῆσαι τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Μυκάλης καὶ οἱ Ὀριαμβευτικοὶ ἀνὰ τὰς ἐλληνικὰς θαλάσσας πλοῦς τῶν Ἀθηναίων εἶχον ἐμποιῆσαι εἰς τὸν ναυτικὸν ὄχλον φρόνημα καὶ ἐξαρτυρίαν. Οἱ ἐπιβάται τῶν τριήρων οἵτινες ἐπολιόρκησαν τὴν Σηστόν, οἱ θραύεται τῶν νηῶν αἰτίηνες ἐναυλόγησαν πρὸ τοῦ Βυζαντίου εἶχον ἤδη πολλάκις ὑποστῆ γενναίως τὸν βορρᾶν καὶ τὸ κύμα, ὥστε νὰ μὴ δεχθῶσιν, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν πάροδον τοῦ κινδύνου, νὰ ταχθῶσι κατώτεροι τοῦ εὐπατρίδου, ὅστις εἶχεν ἐπισηὰν πρὸσοδὸν πεντακοσίων ἢ τριακοσίων μεδίωνων, ἢ τοῦ ἱππέως τοῦ διακοσιομεδίου. Τίς λόγος ὑπῆρχε τὸ ἐξῆς ἵνα μετέχουσι τῶν κοινῶν κατὰ τοὺς τέως ὑφισταμένους νόμους μόνον ἐκείνοι; διὰ τί νὰ μὴ ἔχουσι πρὸσοδὸν εἰς τὰς ἀρχάς καὶ οἱ θῆτες, εἰς ἡς τὰξες μάλιστα ἦσαν οἱ ὑπερσοφόντες ἐν τῷ εὐδοκίμησαντι στόλῳ; Διὰ τίνα λόγον νὰ μὴ ὑπάρχῃ τελεία ἰσωνομία μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν, ὅτε τῶν μὲν πολυμεδίωνων καὶ τῆς ἱππάδος τάξεως τὴν ἀκίνητον οὐσίαν εἶχε παραβιάσει καὶ ἐλαττώσει ἡ ὄψις τῆς ἀττικῆς γῆς ὑπὸ τοῦ Πέρ-

σου, τοῦ δὲ θητικῆ τὴν θέσιν εἶχον ὑψώσει αἱ κατὰ Θάλασσαν ἦται τῶν βαρβάρων καὶ τὸ κράτος τὸ ἐκ τῆς θαλάσσης; Διεσπύθη διήγημα τὰ μάλιστα χαρακτηριστικὸν τῆς νέας τροπῆς τῶν ἀθηναϊκῶν πραγμάτων, τοῦ νέου πνεύματος ὅπερ εἶχεν ἀρχίσει ἐπικρατοῦν ἐν τῇ πολιτείᾳ. Λέγεται ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου, ὅτε ὁ Θεμιστοκλής ἐπειθε τοὺς Ἀθηναίους νὰ κατέλωσιν εἰς τὴν Θάλασσαν, ἀνελθὼν διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ φαιδρὸς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνέθουκεν ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν θεὰν Ἰππού τινὰ χαλινὸν ὡς οὐδὲ ἱππικῆς ἀλάτης, ἀλλὰ ταιμάχων ἀνδρῶν τῆς πόλεως δεομένης. Ὁ τελὼν εἰς τοὺς γουμόρους ἀνέθουκε τὸν χαλινὸν τοῦ Ἰππού εἰς τὴν θεάν· τὸ ὑπέρροσιν καὶ ἡ κόπη ἐνίκησε τὸ δόρυ καὶ τὴν ἀσπίδα· ὁ θῆς ἀνυψώθη μέχρι τοῦ πεντακοσιομεδίου· ἡ τετάρτη τάξις τῶν ἐλευθέρων κατέστη ἰσότιμος τῶν τριῶν πρώτων. Τὸ γεγονός ἐτελέσθη, τὸ γεγονός ἦτο φυσικὸν νὰ τελεσθῆ μετὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Θεμιστοκλής, κατανοῶν ὀρθῶς τὰ θέσφατα τῆς Πυθίας, κατεβίβασε τὴν πόλιν πρὸς τὴν Θάλασσαν καὶ ἠνώρεε τὰ ὄγκρα κέλευθα εἰς τὴν δόξαν τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅταν ἰδέα τις ὠριμάσῃ ἀληθῶς, ὅταν παραστῇ προφανῆς ἢ ἀνάγκη τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς, δὲν εἶνε πλέον δυσχερὲς νὰ εὐρεθῇ ὁ ἀνὴρ ὅστις μέλλει νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτήν. Ὁ δὲ ἀνὴρ ὅστις ἀνέλθει ταύτην ἄναμφορῶσιν τοῦ ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος ὑπῆρξεν ὁ Ἄριστειδης. Κίνε δὲ ἔξιον σημειώσεως ὅτι ὁ υἱὸς οὗτος τοῦ Λυσιστάχου, ὅστις ἐκ παιδῶν ἦδη ἀντεπολιτεύετο, κατεστασίασε, κατὰ τὴν ἀθηναϊκὴν φράσιν, τὸν Θεμιστοκλέα, ὑπῆρξεν αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις ἐδέχθη νὰ γείνη ὁ εἰσηγητὴς ἀναμορφώσεως ἣτις εἶνε τὸ φυσικὸν προῖδν τῆς ἐπὶ τὴν Θάλασσαν τροπῆς τῶν Ἀθηναίων, ἣτις χρεωστῆται εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Νεοκλέους.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἔκ τῶν τοῦ Κρόλου ἱκανῶν. Συγγνωστὸν 1810 τοῦ 1810. ΚΗΦΕΛΛΑΙΟΝ ΑΘ'

Παράδοχος συντηρευτῆς, συνεπιεῖα τῶν ἐν τῇ προσηγουμένῳ κεφαλαίῳ.

Ἄν καὶ τὸν βίον αὐτῆς ὅλον διήλθεν ἡ νεανίς ἐν ταῖς ἀγυαῖς καὶ ἐν βδελυροῖς καταγωγῆσι, ἐν τῇ καρδίᾳ ὁμοῦ αὐτῆς ὑπελάυνανον ἔτι διατηρούμενα λείψανα γυναικείων αἰσθημάτων. Ὅτε λοιπὸν ἦκουσε κρότον βημάτων ἐλαφρῶν πλησίον τῆς θύρας καὶ ἀνελογίσθη ὅπως ἀπόστασις ἐχώριζεν αὐτήν ἀπὸ τὴν κόρην, ἣν περιέμενε, ἠσθάνθη πιεζομένην τὴν καρδίαν τῆς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἰδίας κατασχύνης· καὶ ἐφριξεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν ἦ ἀδύνατον νὰ ὑποστῇ τὴν παρουσίαν ἐκείνης, ἣν μετὰ πόθου ἀκατασχήτου ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ.

Ἀλλὰ κατὰ τῶν τοιούτων ἀγαθῶν αἰσθημάτων ἐπάλαιον ἢ ὑπερφηρῆνα, ἐλάττωμα τῶν ἐξωλεστῶν ἅμα καὶ τῶν εὐγενεστῶν.— Ἡ ἔπιμος σύντροφος ληστῶν καὶ κικαύργων, τὸ ἀπόβηγμα τῶν χαμαιτυπείων, ἢ συνένος τῶν ἐν εἰρηναῖς καὶ κατέργοις, ἢ ὑπὸ τὴν σκιά τῆς ἀγγόνης ζῶσα γυνὴ ἐκείνη, διεπύρει ἀκόμη ἀρκετὴν ὑπερφηρῆναν, ὅπως μὴ δεῖξῃ συγκίνησιν τινα, ἣν ἐδέσκει ὡς τεκμήριον ἀδυναμίας. Καὶ ὁμοῦ τὸ αἰσθητὴ ἐκεῖνο τῆς συγκινήσεως ἦν ἢ μόνος δεσμός ὁ συνδέων αὐτὴν μετὰ τοῦ γυναικείου φύλου, οὐ τὰ ἔχνη καὶ τὰ γνωρίσματα ἀπὸ τρυφερῆς ἡλικίας ἀπῆλειψεν ὁ ἀκόλαστος αὐτῆς βίος.

Ἐψάσε τοὺς οφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ὅτι ἡ πρὸ αὐτῆς μορφή ἦν μορφή χαριστάτης καὶ εὐειδοῦς νεάνιδος· ἀλλ' ἐταπεινώσεν αὐτοὺς ἀμέσως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν προσποιουμένη ἀδιαφορίαν ἅρμαι, καὶ εἶπεν·

«Μὲ πολὺ μὲγάλῃν δυσκολίαν ἀφίημι κανένα νὰ σὰς πλησιάσῃ, μίς. Ἦν δὲ δυσχεροστούνην καὶ ἐφρευγα, ὡς πολλοὶ ἄλλοι θὰ ἔκαμινον, ὅτ' ἀμετανοεῖτε παραπολὺ κατόπισιν, καὶ ὄχι χωρὶς λόγον.

— Λυποῦμαι πολὺ ἄν κακῶς σὰς εἰδέθησαν, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Ῥόζα. Σὰς παρακαλῶ νὰ το λησμονήσῃτε καὶ νὰ μοι εἴπητε τί σὰς φέροι εἰδῶ· πρὸς ἐμὲ θέλετε νὰ ὁμιλήσῃτε;»

Ἡ εὐμένεια, μεθ' ἧς ὑπεδέξατο αὐτήν, οἱ γλυκαὶς λόγοι καὶ οἱ περιποιητικοὶ τρόποι τῆς νεανίδος, οἵτινες οὔτε ὑπεροφίαν, οὔτε δυσαρέσκειαν προσέδιδον, κατεθροῦνθησαν τὴν Νάνσυ, ἣτις δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα.

«Ὁ λαιδοῦ, λαιδοῦ, εἶπεν ἀποκρῶσασα ἀπελπις διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον· ἄν ὑπῆρχον περισσώτεροι ὅμοιοί σὰς, αἱ ὅμοιοί μοι θὰ ἦσαν ὀλιγώτεροι. Ἔ! βέβαια! βέβαια!»

— Καθῆσθε, εἶπεν ἡ Ῥόζα μετὰ συμπαθείας, πολὺ μὲ λυπεῖτε. Ἄν ἦσθε πτωχὴ καὶ δυστυχεῖς, εὐτύχημά μοι θὰ θεωρήσω νὰ σὰς συντρέξω ὅσον δύναμαι, πιστεύσατέ το. Καθῆσθε, σὰς παρακαλῶ.

«Ὅχι, ἀφήσατέ με νὰ στενοχωριῶ ὀρθῆ, λαιδοῦ, εἶπεν ἡ Νάνσυ ἐξακολουθοῦσα νὰ κλαῖῃ, καὶ μὴ μοι ὁμιλήτε μὲ τόσον καλωσύνην, προτοῦ νὰ με γνωρίσῃτε. . . Εἶναι πολὺ ἀργά. . . αὐτὴ ἡ θύρα. . . εἶναι κλεισμένη;»

— Καὶ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἣτις ὀπισθοδρόμησεν τινα βήματα, ἀκουσίως θελήσασα νὰ ἐξασφαλίσθῃ· ἀλλὰ διὰ τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Διότι, εἶπεν ἡ νεανίς, θὰ ἐναποθέσω τὴν ζωὴν μου καὶ τὴν ζωὴν πολλῶν ἄλλων ἀκόμη εἰς χεῖράς σὰς. Εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη, ἡ ὅποια διὰ τῆς βίας ἐπαυέφερα τὸν μικρὸν Ὀλιβερ εἰς τοῦ γέροντος φείγγιν, τοῦ Ἐθραίου, τὴν ἐσπέραν ὅπου τὸ παιδί ἐφυγεν ἀπὸ Πέντοβιλ.

— Σοὺς! εἶπεν ἡ Ῥόζα Μαιυλάη.
— Ἐγὼ ἡ ἰδία. Εἶμαι τὸ ἄλλιον ἐκεῖνο πλά-

σμα περὶ τοῦ ὁποίου ἠκούσατε νὰ γίνεταί λόγος. Ἐγὼ ἡ ὅποια ζῶ ἐν τῷ μέσῳ κλεπτῶν, καὶ ἡ ὅποια τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐζησα πάντοτε, ἀπὸ μικρᾶς μου ἡλικίας ποῦ ἐνθυμούμαι· ποτὲ μου δὲν ἠκούσα λόγον καλὸν ἀπὸ κανένα, ἐκτὸς ἐκείνων, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἠκούσα ἀπὸ τὸ στόμα σὰς, λαιδοῦ. Ὁ Θεὸς νὰ με εὐσπλαγχνισθῇ. Μὴ προσπαθῆτε νὰ κρύψῃτε τὴν ἀποστροφήν, τὴν ὅποιαν αἰσθάνεσθε πρὸς ἐμὲ. Εἶμαι πλέον νέα παρ' ὅσον φαίνομαι, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά ὅπου δὲν βλέπει ὁ κόσμος μὲ περιφρόνησιν. Καὶ ἐκεῖναί ἀκόμη ὅπου ζητοῦν ἐλεημοσύνην, τραβιδοῦνται διὰ νὰ μὴ ἐγγίξουν ἐπάνω μου, ὅταν περνώ ἀπὸ τὸν δρόμον.

— Τί φοβῶδη πράγματα! ἀνεφώνησεν ἡ Ῥόζα ἀκουσίως ἀπομακρυνθεῖσα πλείτερον ἀπὸ τῆς παραδόξου ἐκείνης νέας.

— Εὐχαριστήσατε γονατιστῇ τὸν Θεὸν, εὐγενὴς κυρία, ἀνεφώνησεν ἡ Νάνσυ, διότι σὰς ἐχάρισε φίλου, οἱ ὅποιοι σὰς ἐπρόσεχον καὶ σὰς ἐπεριποιούντο εἰς τὴν παιδικὴν σὰς ἡλικίαν. Εὐχαριστήσατέ τον διότι σὰς ἐφύλαξαν ἀπὸ τὸ κρῶρον, τὴν πείναν, ἀπὸ ζωὴν ἀτακτον καὶ παραλυμένην, καὶ ἀπὸ κατὶ χειρότερον ἀκόμη, ὡς συνέβη εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὴν μικρὰν μου ἡλικίαν.

— Πολὺ μὲ ὀλίβετε! εἶπεν ἡ Ῥόζα μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν, σφόδρα συγκεινισμένη. Μόνον νὰ σὰς ἀκούω, ἡ καρδία μου σπάρσασται.

— Εὐλογημένη νὰ ἦσθε διὰ τὴν καλωσύνην σὰς! Ἦν εἰξέλευσε ποῦ καταντῶ κάμμιαν φορὰν ὅτ' αὐτὸ με ἐλεεινολογεῖτε περισσώτερον. Ἀλλὰ δὲ φάσμα ἀπὸ τὰ χέρια ἐκείνων, οἱ ὅποιοι χωρὶς ἄλλο θὰ με ἐακότωναν, ἔάν ἤξευραν πῶς ἦλθα εἰδῶ· καὶ ἦλθα διὰ νὰ σὰς φανερώσω, ὅσα ἠκούσα νὰ λέγουσιν αὐταί. Ἰγνρίζετε ἕνα κάποιον Μώνξ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ῥόζα.
— Ἐκεῖνος ὁμοῦ σὰς γνωρίζει· εἰξευρεν ὅτι εἶσθε εἰδῶ, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ ὠδηγήθητε καὶ ἐγὼ.

— Ποτὲ μου δὲν ἠκούσα τοιοῦτον ὄνομα.

— Ἴσως θὰ ἀλλάξῃ ὄνομα, ὅταν ἐρχεται εἰς ἡμᾶς, ὑπέλαθεν ἡ νεανίς. Παλλάκις τὸ ὑπευπευθῆκα. Εἶναι κάμποσος καιρὸς (ὀλίγας ἡμέρας ὕστερον ἀπὸ τὴν κλοπὴν ἐκείνην ποῦ ἐπήρατε τὸν Ὀλιβερ), ὅτε ἠκούσα μίαν συνομιλίαν μεταξὺ τοῦ φείγγιν καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὅποιαν ἔκτοτε εἶχα πᾶρει εἰς κακό· ἕνα βράδι, ὅπου ἦσαν μαζί, ἀνεκάλυφα ὅτι ὁ Μώνξ, ὅπως τὸν λέμε ἡμεῖς, καὶ τὸν ὅποιον σεις. . .

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ἡ Ῥόζα· εἰξεύρω. . . εἶπειτα. . .

— Ὅτι ὁ Μώνξ τὸν εἶχε κατὰ τύχην ἰδῆ τὴν πρώτην φορὰν ὅπου τὸν ἐξάσαμε, καὶ ὅτι ἀμέσως ἀνεγνώρισεν πῶς ἦτο τὸ παιδί ποῦ ἐγύρουνε. Διὰ τί ὁμοῦ τὸ ἐγύρουνε δὲν ἠμπόρεσα ἀκρίβην νὰ μάθω. Ἐκλεισε μὲ τὸν φείγγιν μίαν συμφωνίαν, καὶ ἡ συμφωνία αὕτη ἦτο νὰ πάρῃ

κάμποσα χρήματα ὁ Ἑβραῖος ἂν πιάσῃ πάλιν τὸν Ὀλιβέρῳ ἂν κατόρθωνε νὰ κάμῃ τὸν Ὀλιβέρ κλέπτην, ὁ Μώνξ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ δώσῃ πολὺ περισσότερα χρήματα. Αὐτὸς ποῦ εἰζήτει αὐτὸ εἶχε βέβαια κάποιον σκοπόν.

— Καὶ ποῖός ἦτο αὐτός; ἡρώτησεν ἡ Ῥόζα.

— Αὐτὸ ἐπερίμενα νὰ μάθω, ἀπεκρίνατο ἡ νεανίς, ὅταν εἶδαν τὸν Ἰσκιον μου εἰς τὸν ταύχον, καὶ ὅς βεβαίω πῶς ἂν ἦτο ἄλλος εἰς τὴν θέσιν μου δὲν θὰ ἔμπορῶσε νὰ ξεφύγῃ, ὡς ἐξέφυγα ἐγὼ. Ἄλλ' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ἐπανεῖδα παρὰ μόνον χθὲς τὸ βράδυ.

— Καὶ τί συνέβη χθὲς;

— Τώρα θὰ σας εἰπῶ, λαίδυ. Χθὲς λοιπὸν τὸ βράδυ ἐπέστρεψεν, ὡς τὴν πρώτην φορὰν. Ἀνέβησαν καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐπάνω δωμάτιον ἔγὼ ὅμως τὰ κατάφερα τὴν καλὰ, ὥστε νὰ μὴ προδοθῶ ἀπὸ τὸν Ἰσκιον μου, καὶ ἄκουσα εἰς τὴν πόρτα. Καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πρώτοι λόγοι, ὅπου ἤκουσα νὰ λέγῃ ὁ Μώνξ: «Ἔτσι λοιπὸν τὰ μόνον πειστήρια, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουσι τὴν ταυτότητα τοῦ παιδιοῦ, εὑρίσκονται εἰς τὰ βάρη τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἡ γρηᾷ στρίγγλα εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ ἔδωκεν ἡ μητέρα, σαπίζει μέσα εἰς τὸν τάφον της.» Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐγέλασαν καὶ εἶπαν ὅτι ἡ ὑπόθεσις πῆγεν ἐξαιρετικὰ. Ὁ Μώνξ ὅτε ὠμίλει διὰ τὸ παιδί ἔκαμνε ἴσάν μαυιάδης ἐλεγε πῶς ἂν καὶ χωρὶς κίνδυνον εἶχε βέβαια τὰ χρήματα τοῦ διαδόλου ἐκείνου, θὰ ἦτο ὅμως πλέον ἡσυχος ἂν ἐτελείωνε διαφοροτικὰ τὴν δουλεία.

«Τὶ νόστιμο θὰ ἦτο, εἶπεν, ἂν ἔμπορῶσαμε νὰ διαφύσωμεν τὰς ὑπερφάνους ἐλπίδας, καὶ οἵποια ὑπερήφανον τὴν διαθήκην τοῦ πατέρα, καὶ τοῦτο εὐκολα θὰ τοῦ κατωρθώναμε ἂν κατέφεραμε νὰ τσουβαλιάσωμε εἰς τὰς φυλακὰς τὸ διαβολόπαιδο, ἢ ἂν τὸ στέλλαμε μίαν ὠραν ἀρχήτερα εἰς τὴν κρεμάλα διὰ κἀνὸν μέγα κακούργημα! Ὡς τόσῳ αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο δύσκολον εἰς ἐσὲ, Φέιγγιν, καὶ πολλὰ θὰ ἐκέρδιζες ἂν τὸ κατώρθωνες.»

— Τὶ εἶναι αὐτά; ἀνεφώνησεν ἡ Ῥόζα.

— Ἡ ἀλήθεια, λαίδυ, ἂν καὶ ἐβγαίνοι ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὑπέλαθεν ἡ Νάνσυ. Ἐπειτα εἶπε μὲ πολλὰς βλασφημίας, τὰς ὁποίας πολὺ θὰ ἀνδιάνεκε ἂν ἀκούετε—ἀλλὰ τὸ ἴδιόν μου αὐτὸ εἶναι πρὸ πολλοῦ συνειθισμένον εἰς αὐτά, — πῶς ἂν ἔμπορῶσε διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν μίσος του νὰ σκοπῶσῃ τὴν παιδί χωρὶς ὁμως νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ τομάρι του, θὰ το ἔκαμνε εἰς τὴν στιγμὴν ἄλλὰ πῶς, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον, θὰ τον ἐπιτηρῇ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ ἂν ποτε τοῦ καταβῇ ἡ ἰδέα νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν καταγωγὴν του, θὰ ἔμπορῶσε γρηγορὰ νὰ τοῦ βουλώσῃ τὸ στόμα. «Κοντολογίς, Φέιγγιν, εἶπεν, ὅσα Ἑβραῖος καὶ ἂν ἦσαι, ποτὲ εἰς ὅλην σου

τὴν ζωὴν δὲν θὰ ἐσῆσες παγίδα, ὅαν κ' ἐκείνη μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ πιάσω τὸν ἀδελφόν μου τὸν Ὀλιβέρ.»

— Τὴν ἀδελφόν του! ἀνεκραύγασεν ἡ Ῥόζα.

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ λόγοι του, εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἡτις ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνομιλίας ἐβλεπον ἀνήσυχος περὶ αὐτὴν, διότι ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι ἐβλεπε τὸν Σάικς ἐνώπιόν της. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ μόνον ὅταν ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ διὰ σὰς καὶ τὴν ἄλλην κυρίαν, προσέθηκεν ἔτι φαίνεται πῶς ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος συνώμουνον κατ' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ὁ Ὀλιβέρ ἔπεσεν εἰς τὰ χεῖρα σας. Ἀκολούθως ἐγέλασε πολὺ καὶ εἶπεν ὅτι πολλαὶ φοραὶ ἡ δυστυχία ἔχει καὶ τὰ καλὰ της· διότι, ἂν εἴξευρεν, εἶπε, ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κατσοῦλι ποῦ ἔχει κοντὰ της, θὰ εἶδεν (ὡμίλει διὰ τὴν εὐγενίαν σας), δὲν εἰξέριω πόσας χιλιάδας λίρας στεργλίνες ἂν τὰς εἶχε.

— Ἐννοεῖτε βεβαίως ὅτι δὲν ἔλεγε σπουδαίως αὐτὰ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ὠγριάσασα.

— Ποτὲ δὲν ὠμίλησεν ἀνθρώπου μὲ περισσότερὰν σπουδαιότητα, εἶπεν ἡ Νάνσυ, σείσασα τὴν κεφαλὴν. Ὅταν μισὴ κἀνένα δὲν ἀπειθεῖται. Γνωρίζω ἄλλους, οἱ ὅποιοι κάμνουν πολλὰ χειρότερα ἀπὸ αὐτὸν, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ τοὺς ἀκούω δώδεκα φορὰς παρὰ αὐτὸν μίαν. Ἄλλ' ὅμως εἶναι πολὺ ἀργὰ, καὶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι προτοῦ νὰ ἐνοήσουν ὅτι ἐδραπέτευσαν. Πρέπει νὰ φύγω τὸ γρηγορότερον.

— Ἄλλὰ τί ἔμπορῶ ἐγὼ νὰ κάμω; εἶπεν ἡ Ῥόζα. Χωρὶς ὁμῶς πῶς δύναμαι νὰ χρησιμοποήσω ὅσα μοὶ εἶπατε; Νὰ φύγετε! Θέλετε λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψετε ἐν τῷ μέσῳ τῶν κακούργων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους μὲ τόσῳ φρικτῶν χρώματα μοὶ περιεγράψατε! Περιμεινате ἂν ἐπιλήσητε νὰ ἐπαναλάβητε τὰ αὐτὰ εἰς ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος εὑρίσκειται εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, δύναται οὗτος νὰ σας δηγήσῃ εἰς μέρος ἀσφαλές.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ νεανίς, θέλω νὰ φύγω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, διότι... Ἄλλὰ πῶς νὰ ἀναφέρω τοιαῦτα πράγματα ἐνώπιον μιᾶς κυρίας ἀθώας καὶ ἐναρέτου καθὼς ὁμῶς; Διότι μεταξὺ ὧν ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ὅπου σὰς ὠμίλησα, ὑπάρχει καὶ ἓνας... ὁ φοβερώτερος ὧν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔμπορῶ νὰ φάσω· ποτὲ δὲν θὰ τον ἐγκαταλείψω, καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ με λυτρώσουν ἀπὸ τὴν ἐλεεινὴν αὐτὴν ζωὴν ὅπου ζῶ.

— Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σας εἰδείξατε ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ Ὀλιβέρ, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἢ εἰλικρινεία, ἢ μετανοία σας καὶ πρὸ πάντων τὸ αἰσθημα, ὅπερ σὰς κατέλαβε περὶ τῆς αἰσχύνῃς σας, πάντα ταῦτα μὲ κάμνουν νὰ πιστεύω ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς ἐπανορθώσεως. Ὡ! σὰς ἱκετεύω, εἶπε μετὰ ζήσους ἡ κόρη συνάπτουσα τὰς χεῖρας, ἐν ᾧ δάκρυα κα-

τέβρεχον τὸ πρόσωπόν της, μὴ ἀπορρίψατε τὰς ἱκεσίας ἐτέρας νεάνιδος, τῆς πρώτης, καὶ... τῆς πρώτης ὑποθέτω, παρὰ τῆς ὁποίας ἀκούετε λόγους συμπαιθείας καὶ ἐλέους. Συγκρατατεθῆτε, καὶ ἀφετέ με νὰ σας λυτρώσω.

— Λαίδυ, ἀνεφώνησεν ἡ Νάντυ γονυπετήσασα, εἶσατε ἄγγελος· εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ἀκούω τόσῳ γλυκαῖς λόγους. Ἀλλοίμονον! διατὶ νὰ μὴ ἀκούσω αὐτοὺς πρὸ τινος ἐτῶν! Θὰ με ἔκαμνον νὰποφύγω τὴν κακίαν καὶ τὴν δυστυχίαν ἄλλὰ τώρα πλέον εἶναι πολὺ ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ!

— Οὐδέποτε εἶναι πολὺ ἀργὰ, εἶπεν ἡ Ῥόζα, διὰ τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν ἐξιλασμόν.

— Καὶ ὅμως εἶναι πολὺ ἀργὰ! ἀνεφώνησεν ἡ Νάνσυ, διὰ τόνου φωνῆς προδιδόντος ὅλην τὴν ψυχικὴν αὐτῆς αγωνίαν. Δὲν ἔμπορῶ νὰ τον ἀφήσω πλέον· δὲν ἔμπορῶ νὰ γίνω αἰτία τοῦ θανάτου του!

— Πῶς θὰ γίνετε αἰτία; ἡρώτησε μετ' ἀπορίας ἡ Ῥόζα.

— Τίποτε δὲν θὰ ἔμπορῶ νὰ τον σώσω, εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἐὰν ἔλεγον καὶ εἰς ἄλλους ὅσα σὰς εἶπον· ἐὰν τοὺς ἔστειλα εἰς τὴν κρεμάλαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, πρώτος θὰ ὑπήγαιεν αὐτός. Εἶναι ὁ ὁρατοῦτος ὧν... καὶ ἔχει κάμει τόσα κακούργηματα!

— Εἶναι δυνατόν, εἶπεν ἡ Ῥόζα, χάριν ἐνὸς τοιούτου ἀνθρώπου νὰπαρηγηθῇ τὴν ἐλπίδα βίου καλλιτέρου καὶ τὴν βεβαιότητα ἀμέσου ἀπαλλαγῆς; Εἶναι τρέλα.

— Δὲν εἰξέριω τί εἶναι, ἀπεκρίνατο ἡ νεανίς τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, πῶς τὸ πρᾶγμα ἔχει ὡς τὸ λέγω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω... δὲν εἰξέριω ἂν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ με τιμωρήσῃ διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔκαμα, ἀλλὰ κἀτι τι μὲ τραβᾷ εἰς αὐτὰν τὸν ἄνθρωπον, μὲ ὅλα τὰ βάρη καὶ τὰ κακὰ ὅπου ὑποφέρω ἀπὸ αὐτόν· καὶ ἂν ἀκόμη ἔμελλον νὰποθάνω σκοτωμένη ἀπὸ τὸ χέρι του, πάλιν θὰ ἔτρεχε πλησίον του.

— Τὶ νὰ κάμω; εἶπεν ἡ Ῥόζα. Δὲν δύναμαι νὰ σας ἀφήσω νὰναχωρήσητε οὕτω.

— Πρέπει νὰ με ἀφήσητε, λαίδυ, θφείλετε νὰ με ἀφήσητε, ἀπεκρίνατο ἡ νεανίς ἐγερωμένη. Δὲν θὰ με κρατήσετε, διότι ἐνεπιστεῖθηκα εἰς τὴν καλωσύνην σας χωρὶς νὰ σας ζητήσω ἔρκον.

— Καὶ τί χρῆσιν νὰ κάμω τότε τῶν ἀποκαλύψεών σας; εἶπεν ἡ Ῥόζα. Πρέπει νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸ μυστήριον αὐτό ἄλλως εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ τὸ μυστικὸν ὅπερ μοὶ ἐνεπιστεῖθητε εἰς τὸν Ὀλιβέρ, τὸν ὁποῖον τόσον ἐγκαρδίως ποθεῖτε νὰ ὠφεληθῇ;

— Θὰ ἔχετε βεβαίως κἀνένα φίλον ἀσφαλῆ, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύνασθε νὰνακοινώσητε αὐτὰ καὶ νὰ ζητήσητε τὴν συμβουλὴν του.

— Ἄλλὰ πῶς ἔμπορῶ νὰ σας ἐπνεύσω ἐν ἀνάγκῃ; ἡρώτησεν ἡ Ῥόζα. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ

μάθω ποῦ κατοικοῦσιν οἱ ἀπαίσι οἱ ἐκείνοι ἄνθρωποι... ἀλλ' εἶπατέ μοι πότε καὶ ποῦ ἔμπορῶ νὰ σας εἶρω.

— Ὑποσχεθῆτέ μοι, πῶς θὰ φυλάξητε τὸ μυστικὸν μου καὶ θὰ ἐλθῆτε μόνη ἢ συνοδευμένη ἀπὸ τὸν φίλον σας, μὲ τὴν συμφωνίαν ἔτι δὲν θὰ με κατασκοπεύσῃ κἀνείς, οὐδὲ θὰ με ἀκολουθῆσῃ διὰ νὰ μάθῃ τὴν κατοικίαν μου.

— Σὰς τὸ δοκιάζομαι, εἶπεν ἡ Ῥόζα.

— Κάθε Κυριακὴν τὸ βράδυ, εἶπεν ἡ νεανίς ἀνευ ἐνδοιασμοῦ, ἀπὸ τὰς ἑνδεκα ἕως τὰ δεκάοκτα, θὰ περιπατῶ εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, ἂν εὑρίσκωμαι ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν.

Καὶ ἡ δυστυχὴς ἀπῆλθεν ἀποκρούσασα καὶ αὐτὴς τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς Ῥόζας, μὴδὲ στέρξασα νὰ δεχθῆτι παρ' αὐτῆς. Μείνασα μόνη ἡ Ῥόζα Μαυιάδη, κατατεθρουρημένη ἐκ τῆς ἀλοχότου ταύτης σκηνῆς, ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο παίγωνιον οὐαίρου τινός. Εἶτα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνχαλίντρον, προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρῶσῃ τὰς συγκεχυμένας αὐτῆς ἰδέας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'

Δεικνύον ὅτι τὰ ἀπρόοπτα συμβῆντα ὁμοίως μετὰ τὰς συμφορὰς, δίδει ἕκαστον παρακοινοῦνται πάντοτε καὶ ὑπὸ ἡλίου.

Ὁμολογουμένως ἡ θέσις τῆς Ῥόζας ἦν λίαν δυσχερής. Ἰν ᾧ ἐφλέγτο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ διασχίσῃ τὸν περικαλύπτοντα τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀλιβέρ πυκνὸν πέπλον, εἶχεν ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀποχρεῶσιν νὰ τηρήσῃ ἐν ἀκρᾷ ἐχεμύθια τὰ ἀνακοινωθέντα αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἀθλίαν ἐκείνης γυναικός, ἡτις πρόβη εἰς τὰς ἐκμυστηρέσεις ταύτας βασιζομένη εἰς τὴν πίστιν τῆς ἀγνῆς καὶ ἀθώας νεάνιδος. Ἄλλως δὲ τὰ μέγιστα συνεκίνησαν τὴν καρδίαν τῆς Ῥόζας Μαυιάδη καὶ οἱ λόγοι καὶ οἱ τρόποι τῆς δυστυχούς ἐκείνης. Ὁ πόθος τοῦ νὰ φέρῃ εἰς μετάνοιαν καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδα εἰς τὸ δύστηνον πλάσμα, συνεχέτο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς μετὰ τῆς πρὸς τὸν νέον Ὀλιβέρ στοργῆς.

Ἦχον προκαποφασίσαι τρεῖς μόνον ἡμέρας νὰ μείνωσιν ἐν Λονδίῳ καὶ κατόπιν νὰ μεταβῶσιν εἰς μακρινόν τι μέρος παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰαλλόσσας. Ἦν ἡ πρώτη ἡμέρα καὶ ἐπιλησίαζε μεσονύκτιον. Ὅποιας ἐνεργείας ἔδει ἡ Ῥόζα νὰ ποιήσῃται κατὰ τὸ ἐναπολειπόμενον εἰκοσινεταράωρον διάστημα; ἀφ' ἐτέρου πῶς νὰναθάλλῃ τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ διεγείρῃ ὑπόψιαν;

Μετὰ τῆς Ῥόζας καὶ τῆς θέας τῆς εὑρίσκετο καὶ ὁ κύριος Λόμππερ, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ παρ' αὐταῖς καὶ κατὰ τὰς ὑπολοιπούσας δύο ἡμέρας. Ἄλλ' ἡ Ῥόζα ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὸν παράφορον χαρακτήρα τοῦ ἐξαιρετοῦ φίλου της καὶ ἐφαντάζετο μετ' ὀπόσης ὀργῆς θὰ ἔκρουε τὰ σγέδια περὶ νέας ἀπαγωγῆς τοῦ Ὀλιβέρ ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τὴν κυρίαν Μαυιάδη ἐτόλμα νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικὸν ἐκ φόβου μὴ σπείσῃ αὐτὴ

νά το ανακοινώσει εις τόν Ιατρόν. Πρὸς στιγμὴν ἐπὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα νὰ επικαλέσται τὴν βοήθειαν τοῦ Ἐρρίκου, ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη διήγειρεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀνάμνησιν τῆς τελευταίας των συνεντεύξεως καὶ ἔκρινε μηδαμῶς συμβιβασόμενον μὲ τὴν ἀξιόπρέπειαν αὐτῆς τὸ νὰ ἀνακαλέσῃ, ἂφ' οὗ (καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἔκαμνε νὰ δακρύσῃ) ὅτι εἶχεν ἴσως κατορθώσει νὰ τὴν λησμονήσῃ καὶ νὰ ζῇ εὐτυχῶς μακρὰν αὐτῆς.

Ἐπὶ τοιαύτων βασιανίζομένην στοχασμῶν, καὶ ἀπορρίπτουσα πᾶν νέον σχέδιον, καθ' ὅσον ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς, ἡ Ῥόζα διηλθον ἄγρυπνος τὴν νύκτα, τὴν δ' ἐπαύριον μετὰ ὄριμον, σέβειν, ἀγνοοῦσα πλέον τί ἄλλο νὰ κάμῃ, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἐρρίκου.

«Ἐάν ἦναι βαρὺ εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ἐδῶ, ἐσκέπτετο, πολλὸ βαρύτερον εἰς ἐμὲ εἶναι τὸ νὰ τὸν ἴδω. Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ ἂρ' ἄρα; ἴσως οὐχί! Τίς οἶδε μήπως ἀρκεσθῆ μόνον εἰς τὸ νὰ γράψῃ ἢ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος ἀνδρὸν πρὸς παύσην ἰστορίας πᾶσαν μετ' ἐμοῦ συνάντησιν, ὡς ἔκαμνε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν σου; Οὐδέποτε θὰ το ἐπίστευον, ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀναμφιβόλως τὸ καλλίτερον δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς.»

Καὶ ἀφῆκε νὰ πῆσῃ ὁ κάλαμος καὶ ἀπέσβεψε τὴν κεφαλὴν, ὡσεὶ ἐφοβῆτο μὴ ἴδῃ τὰ δάκρυά της ὁ χάρτης, ὡς ἐμέλλε νὰ διαβιβάσῃ τὸ μυστικὸν εἰς τὸν Ἐρρίκον.

Πολλὰ κατὰ τὸ βραχὺ ἐκεῖνον χρονικὸν διάστημα ἡ Ῥόζα ἔλαβε καὶ κατέθηκε τὸν κάλαμον, συντάξας καὶ ἀπήλειψε κατὰ διάνοιαν τὸν πρῶτον στίχον τῆς ἐπιστολῆς, χωρὶς μὴδὲ μίαν μόνον λέξιν νὰ γράψῃ, ὅτε ὁ Ὀλιβερ, ὅστις ὑπὸ τοῦ κυρίου Τζάιλς συνοδευόμενος εἶχεν ἐξέλθει εἰς περιπάτον ἀνὰ τοὺς ὁδοὺς τῆς πόλεως, εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον δρομαῖος καὶ ἀσθμαίνων. Ἡ ταραχὴ αὐτοῦ ἐφαίνετο προαγγέλλουσα νέαν συμφορὰν.

«Θεέ μου! τί τρέχει; διατί αὐτὴ ἡ ταραχὴ; ἠρώτησεν ἡ Ῥόζα προχωρήσασα εἰς συνάντησιν αὐτοῦ.

— Δὲν εἰξέσω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πνιγῶ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ὀλιβερ. Πανάγαθε Θεέ! ὅταν συλλογίζομαι ὅτι θὰ τὸν ἐπανίδω ἐπὶ τέλους καὶ ὅτι θὰ βεβαιωθῆτε ἐντελῶς ὅτι σὺ εἶπες τὴν ἀλήθειαν!

— Πάντοτε ἐπίστευσα ὅτι μοι ἔλεγες τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ἡ Ῥόζα προσπαθοῦσα νὰ καταπραῖνῃ αὐτόν. Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τί τρέχει; ποῖον ἔννοεις;

— Ἄ! τὸν κύριον! εἰξέρετε... εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, μόλις διαθροῦν τὰς λέξεις εἰξέρετε καλῶς, τὸν κύριον ὁ ὅποιος ἐστὰθῃ τόσον ἀγαθὸς δι' ἐμὲ, τὸν κύριον Μπράουνλω, περὶ τοῦ ὁποῦ τὸσάκις ἐκάμαμεν λόγον...

— Ποῦ τὸν εἶδες;

— Κατέβαινε ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὀλιβερ, δακρῶν ἐκ χαρᾶς, καὶ εἰσήρχετο εἰς μίαν οἰκίαν. Δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῷ ὁμιλήσω... δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῷ ὁμιλήσω διότι δὲν με ἐδίλεπε καὶ ἐπειτα ἔτρεμα τόσῳ πολὺ, τόσῳ πολὺ ὅπου δὲν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ τον φθάσω. Ὁ κύριος Τζάιλς ἠρώτησεν ἀν ἔμμενεν ἐκεῖ, καὶ τῷ ἀπεκρίθησεν πῶς αὐτὴ ἦτο ἡ κατοικία του. Ἴδετε, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, δείξας τομαχίον χάρτου, αὐτὴ εἶναι ἡ διεύθυνσίς σου. Τρέχω ἐκεῖ ἀμέσως. ὦ Θεέ μου! Θεέ μου!»

Ἡ Ῥόζα καταπορευθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ τῶν ἀσυνάρτητων χαρμοσύνων ἐπιφωνημάτων τοῦ παιδῆς, ἀνέγνω ἀμέσως τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας τοῦ κ. Μπράουνλω, καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης.

«Γρήγορα! εἶπε διατάζει νὰ φέρωσι μίαν ἄμαξαν καὶ ἐσο ἔτοιμος νὰ με συνοδεύσῃς. Θὰ σε ὑπάγω ἐγὼ, χωρὶς νὰ χάσωμεν μὴδὲ στιγμὴν, μόνον πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν θείαν μου ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν ἐπὶ μίαν ὥραν! θὰ ἐτοιμασθῶ ἀμέσως, ἐτοιμασθητι καὶ σὺ.»

Ὁ Ὀλιβερ δὲν περιέμενε νὰ τῷ ἐπαναληφθῇ ἡ διαταγὴ, καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ εὐρίσκοντο ἐν τῇ ἀμάξῃ. Ὅτε ἐφθασαν πρὸ τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου Μπράουνλω, ἡ Ῥόζα κατέλιπε τὸν Ὀλιβερ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἔδει νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν γέροντα πρὸς δεξιῶν αὐτοῦ, δοῦσα δὲ ἀκολούθως τὸ ἐπισκεπτήριόν της τῷ ὑπηρετῇ, ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ τῷ κυρίῳ Μπράουνλω διὰ καταπέιγουσαν ὑπόθεσιν. Ὁ ὑπηρετὴς ἐπανήλθε μετὰ μικρὸν, καὶ ἡ Ῥόζα ἀνέβη εἰς τὸν ἐπάνω ὄροφον, ἔνθα παρυσιασθῆ εἰς πρὸς θεοκράτος κύριον, φέροντα ἐνδυμα βαθέως πρασίνου χρώματος καὶ οὗ ἡ φυσιογνωμία μεγάλην ἐξέφραζεν ἀγαθότητα. Οὐ μακρὰν δ' αὐτοῦ ἐκάθητο ἕτερος γέρον, φέρων περικνημίδας καὶ ἀναξυρίδας ἐκ ναικίλης, φυσιογνωμίαν ἁμῶς ἔχων στρυφνὴν ἐστῆρίζεν οὗτος ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ μεγάλῃς ῥάβδου καὶ τὸν πώγωνα ἐπὶ τῶν χειρῶν.

«Ἄ! Θεέ μου! Σὰς ζητῶ συγγνώμην, μίς, εἶπεν ὁ κύριος μετὰ τὸ πρᾶσινόχρουν φόρεμα, ἐγερθεὶς ἐν σπουδῇ καὶ μετὰ μεγάλης εὐγενείας χαριετίσας... ὑπέλαβον ὅτι θὰ ἦτο κάνας δοληρὸς... σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃτε... Καθήσατε, σὰς παρακαλῶ.»

— Ὁ κύριος Μπράουνλω, ὑποθέτω, σέρ; εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἀφ' οὗ εἶδε πρῶτον καὶ τὸν ἄλλον κύριον.

— Αὐτὸ πράγματι εἶναι τὸ νόματός μου ὁ κύριος εἶναι φίλος μου, ὁ κύριος Γκρίμουγιγκ. Γκρίμουγιγκ, λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἐφήστετε μόνους ἐπὶ τινὰ λεπτὰ;

— Νομίζω, ὑπολαβόουσα εἶπεν ἡ μίς Μαιουλάν, ὅτι καὶ ὁ κύριος δύναται νὰ παραστῇ εἰς τὴν συνδιάλεξιν ἡμῶν. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶ-

ναὶ ἐν γνώσει τῆς ὑποθέσεως περὶ τῆς ἐπεθύμου νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς.»

Ὁ κύριος Μπράουνλω προσέκλινεν, ὁ δὲ κύριος Γκρίμουγιγκ ἠγέρθη εὐθουτενῆς ὡς ἡ ῥάβδος του, ἐχαίρετίσας, καὶ ἐπανεκάθησε μηχανικῶς ὡς ἠγέρθη.

«Θὰ σας ἐκπλήξῃ ἀναμφιβόλως μεγάλως ὅτι θὰ σας εἶπω, εἶπεν ἡ Ῥόζα, οὐχὶ ἀνευ ἀμνηχανίας τινός. Ἀλλὰ τοσοῦτω καλοκάγαθος καὶ εὐσπλαγγχος ἐφάνητε πρὸς παιδίον, τὸ ὅποτον μεγάλως ἀγαπᾶ, ὥστε εἶμι βεβαία ὅτι μετ' ἐνδιαφέροντος θακούσατε πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.»

— Ποῖον παιδίον; ἠρώτησεν ὁ Μπράουνλω.

— Τὸν Ὀλιβερ Τουλστ, ὑπολαβόουσα εἶπεν ἡ Ῥόζα.

Μόλις ἐξῆλθε τῶν χειλέων της τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλιβερ, καὶ ὁ κ. Γκρίμουγιγκ, ὅστις προσεποιεῖτο ὅτι ἦν βεβουλημένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μεγάλου τινός καὶ ἐγκωδυσεύτου ἐπὶ τῆς τραπέζης βιβλίου, ἐκλεισεν αὐτὸ μετὰ κρότου καὶ ἀνεκλίθη ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἔδρας του, ἐκθαμβὸς καὶ κατατελορυθμμένος. Ἐπὶ πολὺ ἔστη ὡς ἀπολελιθωμένος, με ἀπλανεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶτα δὲ ὡς αἰσχυρὸς διότι τοσαύτην ἔδειξε συγκίνησιν, προσεπάθησε σπασμωδικῶς οὕτως εἶπεν νὰ ἀλαβῆ τὴν πρὸς τὴν ἑστῆν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Μπράουνλω οὐχ ἤττον ἐξεπλάγη, ἢ συγκίνησεν τοῦ ἁμῶς δὲν ἐξεδηλώθη διὰ τοσοῦτον ἀλλοκότου τρόπου. Πλησιάζας τὴν ἔδραν του εἰς τὴν τῆς Ῥόζας τῇ εἶπε «Ἄφετε σὰς παρακαλῶ κατὰ μέρος, ἀγαπητὴ μίς, τὰ περὶ ἀγαθότητος καὶ εὐσπλαγγχίας, καὶ ἂν ἔχῃτε πληροφορίαν τινὴ, δυναμένην νὰ μεταβάλῃ τὴν κακὴν ἰδέαν, ἣν περὶ τοῦ παιδίου ἐκείνου ἐσχημάτισα, σὰς ἱκετεύω εἰπέτε τὴν ἀμέσως!»

— Εἶναι ἓνας παλαιοσοχομάγκας, νὰ φάγω τὸ κεφάλι μου, ἂν δὲν ἦνε παλαιοσοχομάγκας, ὑπετονθόρυσεν ὑποκόπως ὁ κύριος Γκρίμουγιγκ, ἀπαθὴς ὡς ἐγγαστρίμυθος.

— Εἶναι ψυχὴ εὐγενῆς καὶ γενναία, εἶπεν ἡ Ῥόζα ἐρυθρίασασα καὶ ἔκλεισεν, ὅστις ἔκρινε καλὴν νὰ τον υποβάλῃ εἰς δοκιμασίαν ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας του, ἐνέβαλε καὶ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθητάτα, τὰ ὅποια θὰ περιεποιήν τινὴν καὶ εἰς ἀνδρας, ἐξαπλάσια αὐτοῦ ἀριθμοῦντας ἐπὶ ἡλικίας.

— Εἶμαι ἐξήμερον καὶ ἐνὸς μόνον ἐτῶν, εἶπεν ὁ Γκρίμουγιγκ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας. Καὶ ἐπειδὴ, ἐκτὸς ἀν δὲ διάβολος ἠλλαξέ τὰ πράγματα, ὁ Ὀλιβερσας εἶναι δώδεκα περίπου χρόνων, δὲν βλέπω εἰς ποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἢ παρατήρησας.

— Μὴ προσέχετε εἰς τὰς λέγει ὁ φίλος μου, μίς Μαιουλάν, εἶπεν ὁ Μπράουνλω, δὲν τὰ λέγει μετὰ τὴν καρδίαν του.

— Ἐξ ἐναντίας, με ἔλην τὴν καρδίαν του, ὑπετονθόρυσεν ὁ Γκρίμουγιγκ.

— Ὀχι! ἀνεφώνησεν ὁ Μπράουνλω, ἐγερθεὶς ἄργίλος.

— Νὰ φάγω τὸ κεφάλι μου, ἀνδρὸν ἔτσι εἴθρηξῃθῃ ὁ Γκρίμουγιγκ.

— Ἦναι πρὸς νὰ του σπᾶσουν αὐτὸ τὸ κεφάλι! ἀνταπεκρίθη ὁ Μπράουνλω.

— Ἄς κοπιᾶσῃ, νὰ ἴδωμεν, ὅποιος το λμᾶ!» παρετήρησεν ὁ Γκρίμουγιγκ.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον οἱ δύο παλαιοὶ φίλοι, ἐξήγαγον τὰς ταμβακοθήκας των καὶ ἐλαβεν ἑκάτερος μίαν δραχμὴν ταμβακού ἀκολούθως δὲ ἐύλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων κατὰ τὸ σῆνηθες.

«Ἦδη, μίς Μαιουλάν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω, ἐπανελεύωμεν εἰς τὸ ὄνομα, ὅπερ τοσοῦτον ἐνδιαφέρει τὴν ἀγαθὴν καρδίαν σας. Εὐαρεστήθητε νὰ μοι διηγηθῆτε ὅσα εἰξέρετε περὶ τοῦ δυστυχῆ παιδίου. Ἐπιτρέψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ σας εἶπω ὅτι ἐξήντησα προηγουμένως πᾶν μέσον πρὸς ἀνακάλυψιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἡ ἰδέα ὅτι μ' ἐφηνάκισε καὶ ὅτι ἦτο συνεννοημένος μετὰ ἄλλους διὰ νὰ με κλέψωσιν, ἐτροποποιήθη πολὺ.»

Ἡ Ῥόζα, ἣτις κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα ἔλαβε καιρὸν νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας της, διηγήθη ἀπλῶς καὶ ἐν ὀλίγοις τὰ συμβάντα τῷ Ὀλιβερ, ἀφ' ἔτου κατέλιπε τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Μπράουνλω. Ἐπεφυλάξατο ὅμως νὰ διηγηθῇ τούτῳ ἰδιαιτέρως τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Νάνσυ, καὶ ἐπέρασε τὸν λόγον, διαβεβαιώσασα ὅτι πρὸ πολλῶν μηνῶν ἢ μὲν ἰσχυρὸν τοῦ παιδῆς ἦτο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸν παλαιὸν εὐεργέτην καὶ φίλον του.

«Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον εὐπατρίδης. Εἶναι τοῦτο μέγα εὐτύχημα δι' ἐμὲ, μέγα εὐτύχημα. Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπετε ἀκόμη πῶς εὐρίσκειται τῶρα, μίς Μαιουλάν. Συγχωρήσατέ μοι τὸ παράπονόν τοῦτο, ἀλλὰ διατί νὰ μὴ τον φέρετε μαζί σας;

— Περιμένει πρὸ τῆς θύρας, εἰς μίαν ἄμαξαν, ἀπεκρίνατο ἡ Ῥόζα.

— Εἰς τὴν θύραν μου! ἀνεφώνησε, καὶ ὁ γεραιὸς εὐπατρίδης ἐξώρμησε τοῦ δωματίου, καὶ κατέβη δι' ἀλμάτων τὴν κλίμακα. Ἐν μίᾳ στιγμῇ εὐρέθη εἰς τὴν ἄμαξαν.

Εὐθὺς ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκλεισεν, ὁ κύριος Γκρίμουγιγκ ἠγείρε τὴν κεφαλὴν, ἀνεκλίθη ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἔδρας, καὶ ταλαντούμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδῆς ταύτης, τῇ βοήθειᾳ καὶ τῆς ῥάβδου του καὶ τῆς τραπέζης περιέγραψε τρεῖς κύκλους, μετὰ τὴν περιστροφικὴν ταύτην κίνησιν ἠγέρθη, ἐβάδισε μικρὸν ὑποσακάζων ἐν τῷ δωματίῳ καὶ στὰς ἀφῆνθς πρὸ τῆς Ῥόζας ἐφίλησεν αὐτὴν ἀφελέστατα.

«Στ! ἔκαμμεν ἴδων ὅτι ἡ νεανίς ἠγέρθη ἐντρημος διὰ τὴν ἀλλοκότον αὐτοῦ συμπεριφορὰν, μὴ φοβείσθε, μικρὰ μου. Εἶμαι τόσῳ γέρον, ὅπου

ήμπορουσα να ήμην πάππος σας. Είστε εξαίρετος νέα. Σας αγαπώ. Άλλά, νά, ξερονται »

Πράγματι δε καθ' ην στιγμήν δι' επιτηδείας στροφής εξ άριστερών πρὸς δεξιὰ ἐκάθησε πάλιν ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἐπανῆλθεν ὁ κύριος Μπράουνλω μετὰ τοῦ Ὀλιβερ, ὃν προσηνάστατα ἐδειξιώθη ὁ κύριος Γκρίμγουικ. Καὶ ἂν ἡ Ῥόζα Μαιυλάη ἀντὶ πασῶν τῶν μεριμνῶν, ἃς ὑπὲρ τοῦ Ὀλιβερ κατέβαλεν, ὡς μόνην ἐλάμβανεν ἀμοιβὴν τὴν χαρὰν ἣν κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἠσθάνθη, ὅα ἐθεώνει ταύτην ἐπαρκῆ πληρομήν τῶν κόπων τῆς.

«Εἶναι ἄρα καὶ κάποιος ἄλλος, ὅπου δὲν πρέπει νὰ λησιμονήσῃ, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω, κρουσας τὸν κώδιωνα. Βίπέτε εἰς τὴν κυρίαν Μπέντγουιν νὰ λάβῃ τὸν κόπον νῆνασῆ,» εἶπε τῷ εἰσελθόντι ὑπηρετῇ.

Ἡ ἀγαθὴ προσῆυτις ἔδραμεν εἰς τὴν πρόσκλησιν, καὶ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας προσκλίνας ἀνέμενε διαταγῆς.

«Ἐ! ὄσο ἴπατε καὶ χάνετε τὸ φῶς σας, Μπέντγουιν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Μπράουνλω ἀποτόμως.

— Ναι, σέρ, ἀπεκρίνατο ἡ προσῆυτις. Εἰς τὴν ἡλικίαν μου τὸ φῶς πάντα ἴλιγοστεύει.

— Δὲν εἶναι κἀνὲν καινούργιο πρᾶγμα αὐτὸ ὅπου μοι λέγετε, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Βιάετε λοιπὸν τὰ ἴματογυῳλῖα σας! Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν ὁ μαντεύσητε διατί σας προσεκάλεσα ἐδῶ.»

Ἡ προσῆυτις ἤρχισεν ἐρευνῶσα εἰς τὰ θυλάκια τῆς διὰ νὰ εὔρῃ τὰς διόπτρας τῆς ἀλλ' ἐν τῇ ἀτυπομονήσῃ του ὁ Ὀλιβερ μὴ ἀναμείνας τὸ πέρας τῆς νέας ταύτης δοκιμασίας, ὑπέκρινεν εἰς τὴν πρώτῃν ὁρμὴν τῆς καρδίας του, ἐχύθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς.

«Κύριε, βόθηα! ἀνεφώνησεν ἡ προσῆυτις ἐναγκαλιθεῖσα αὐτὸν εἶναι τὸ καλὸ μου παιδάκι!

— Ἀγαπητή μου καὶ καλὴ κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀλιβερ.

— Βίξευρα καλὰ ἐγὼ πῶς θὰ γυρίσῃ, εἶπεν ἡ γυνὴ κρατοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τί εὐμορφος ὅπου εἶσαι! Θαρρεῖς πῶς εἶναι κἀνὲν κρινηρόπομπολο! Τί μοῦ ἔγινε λοιπὸν τόσον καιρὸν; Για ἰδέε! τὸ ἴδιο γλυκὴ προσωπάκι του, ἀλλ' ὄχι κίτρινο ἄν πρῶτα τὰ ἴδια ὠρατὰ ἴματοκίλια, ἀλλ' ὄχι λυπητερά. Δὲν ἔλησμονῆσα ἐγὼ τὰ ἴματα αὐτά, οὔτε τὸ πρόσωπο, οὔτε τὸ ἀγγελικὸ χαμόγελό του. Ὀλον τὸν καιρὸν ἐφκνταζόμην τὸ μικρόν μου, μαζί με τὰ ἄλλα μου παιδάκια, ποῦ μοῦ πέθαναν, ὅταν ἐγὼ ἤμην νέα!»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὁτὲ μὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ Ὀλιβερ, ἵνα ἐκτιμήσῃ πόσον ἐμεγάλωσεν, ὁτὲ δὲ τὸν ἔβλεπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὠπεύουσα φιλοσόφως τούς βλαπτογενεῖς τῆς κόμης του, ἀλληλοδιχθῶς γελῶσα καὶ κλαίονσα.

Ὁ κύριος Μπράουνλω ἀφείλε τὴν Μπέντγουιν μετὰ τοῦ Ὀλιβερ, μετέβη εἰς ἄλλο δωμάτιον μετὰ τῆς Ῥόζας, ἐνόησεν αὐτῇ διηγῆθαι ἐν λεπτομερείᾳ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς Νάνσυ, αἰτινες μεγάλως ἐξέπληξαν αὐτόν. Ἡ Ῥόζα ἐξέθηκε προσέτι αὐτῷ τούς λόγους δι' οὓς δὲν ἀνεκόνισσε ταῦτα τῷ κυρίῳ Λόσμπερν. Ὁ κύριος Μπράουνλω ἔκρινεν ὅτι ἐνήργησε μετὰ συνέσεως, ἀπεφάσισε δὲ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἱατροῦ, τὴν πρῶτον τῆς ἐπαύριον, ἐρχόμενος εἰς τὸ μέγαρον.

Αἱ εἰκασίαι τῆς Ῥόζας ἀπεδειχθῆσαν ὀρθόταται, διότι μὲν εἰς αὐτὰς τὴν ἱστορίαν τῆς Νάνσυ ὁ κύριος Λόσμπερν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ παρῆτορος ἐξ ὀργῆς μυρίας εἶπεν ἀπειλὰς, καὶ ἐσκέφη ἀμέσως νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικουρίαν τῶν κυρίων Μπλάδες καὶ Ντάφ, τῶν ἀτυνομικῶν ὑπαλλήλων· ἐφόρεσε μάλιστα τὸν πλόν του, ἵνα τρέξῃ παράστα νὰ τους εὔρῃ ὅα ἐξετέλει δὲ κατὰ πάντα πιθανότητα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὑπέκρινεν εἰς τὴν πρώτῃν τῆς καρδίας του ὁρμὴν, χωρὶς μὴδ' ἐπὶ στιγμήν νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν, ἂν μὴ ἐκρατῆτο ἐν πρώτοις μὲν ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς χειρὸς τοῦ κυρίου Μπράουνλω, καὶ κατὰ δεῦτερον λόγον ὑπὸ σειρᾶς ἐπιχειρημάτων ἐπίσης ἰσχυρῶν, πεισάντων δ' αὐτὴν νὰ καταλίπῃ τὸ παράτολμον σχέδιόν του.

«Τότε τί διαβόλον θέλετε νὰ κάμωμεν; εἶπεν ὁ ὀξύγλωστος ἱατρὸς ὅτε εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν κυρίων. Ἰκετὸς ἂν ἐξοδεύομεν τὸν καιρὸν μας εἰς τὸ νὰ ψιγίζωμεν εὐχαριστήρια πρὸς τὴν συμμορίαν τῶν καθούργων ἐκείνων, καὶ νὰ παρακαλῶμεν ἕκαστον νὰ δεχθῇ ἀνὰ ἕκατὸν λίρας στεργλίνας, ἢ ὅ τι ἄλλο ποσὸν ὀρίσητε, ὡς ἐλάχιστον δειγμά τις πρὸς αὐτοὺς ὑπολήψεως μας· καὶ ὡς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς καλοκάγθους φροντίδας, ὕσας κατέβαλον ὑπὲρ τοῦ Ὀλιβερ!

— Ὅχι, ὄχι, δὲν λέγω τοῦτο, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω γελάσας· ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσωμεν ἀπαθῶς καὶ μετὰ συνέσεως.

— Ἀπαθῶς καὶ μετὰ συνέσεως! ἀνεφώνησεν ὁ ἱατρὸς· Ἐγὼ θὰ σας στειλῶ ὅλους αὐτοὺς τούς κατεργαρέους εἰς.

— Στείλατέ τους ὅπου θέλετε, εἶπεν ὁ Μπράουνλω, τοιουτοτρόπως ὅμως δὲν θὰ φθιάσωμεν εἰς τὸν σκοπὸν μας.

— Ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς.

— Ὅα γνωρίσωμεν οὕτω τούς γονεῖς τοῦ Ὀλιβερ; Ὅα δυνήθῃ οὕτως νὰνακτῆσθαι τὴν κληρονομίαν, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐσπετερόθησαν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἡ ἱστορία αὐτῆ εἶναι ἀληθής;

— Ἀ! δικαίον ἔχετε, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Λόσμπερν, σπογγίζας ἀπὸ τοῦ μετώπου του τὴν ἰδρώτα. Δὲν τὴ ἐσυλλογίσθη αὐτό.

— Βλέπετε! ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μπρά-

ουνλω. Ἀς μὴ ἀναμιζώμεν λοιπὸν τὴν νέαν αὐτὴν, ἂν ἀγαπάτε. καὶ ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι δυνάμεθα νὰ παραπέμψωμεν ὅλους αὐτοὺς τούς ἀλιτηρούς εἰς τὸ κακουργοδικεῖον; Τί ἐβγῆκε;

— Ὅτι ὁμὰ κρεμασθούν ὅπως δῆποτε κάμποσοι ἀπὸ αὐτούς, κατὰ πάντα πιθανότητα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, καὶ ὅτι ὁμὰ ἐξορισθούσιν οἱ λοιποί.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Μπράουνλω μειδιάσας· ἀλλὰ με τὴν καιρὸν εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ φθάσωσι καὶ χωρὶς τὴν συνδρομὴν μας, καὶ ἐπισπεύδοντες τὸ πρᾶγμα καταστρέφωμεν ἀνωφελῶς τὰ συμπερόντὰ μας, ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, τὰ τοῦ Ὀλιβερ.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς.

— Εἶναι βέβαιον ὅτι πολὺ ὁμὰ δυσκολοποιώμεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν τὸ μυστικόν, ἂν δὲν τομῆθωμεν περὰ τοῦ Μῶνξ. Τοῦτο δὲ δὲν θὰ καταρθώσωμεν, ἂν διὰ στρατηγῆματός τινος δὲν συλλάβωμεν αὐτὸν ἀπομεινωμένον τῶν ἄλλων. Διότι, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι φυλακίζεται, στερούμεθα ἀποδείξεων κατ' αὐτοῦ. Οὐδενὸς ἐγκλήματος τῆς συμμορίας μὲτέσχε—τολλάχιστον καθ' ὅσον εἰσεύρομεν. Ἐὰν δὲν ἀθιωθῇ, τὸ πολὺ ὁμὰ καταδικασθῆ εἰς περιορισμὸν ὡς ἀλήτης, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὁμὰ τηρήτῃ ἀπόλυτον σιωπῆν.

— Λοιπὸν! εἶπε μετὰ ζρηρότητος ὁ ἱατρὸς, ἐπανέρχομαι τότε εἰς τὸ πρῶτον ζήτημα καὶ σας ἐρωτῶ, ἂν, λογικῶς σκεπτόμενοι, νομίζετε ὅτι δεσμευόμεθα ὑπὸ τῆς δοθείσης εἰς τὴν νεανίδα ὑποσχέσεως· ἡ ὑπόχρεσις αὐτῆ, δμολογουμένως, ἐγένετο μετὰ προθέσεως ἀρίστα; καὶ εἰλικρινεστάτας· ἀλλὰ πρᾶγματι.

— Ἰὰς παρακαλῶ, ἀγαπητῇ μίς, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω, ἰδὼν τὴν Ῥόζαν ἐτοιμαζομένην νὰπικριθῇ, μὴ συζητήσωμεν περὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ· ἡ ὑπόχρεσις σας ὁμὰ τηρηθῆ. Νομίζω δὲ ὅτι ἡ τήρησις αὐτῆς κατ' οὐδὲν δύναται νὰ παραβιάσῃ τὰ σχέδιά μας. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ κανονίσωμεν τὰ δικήματα ἡμῶν, ἀνάγκη νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν διὰ νὰ μάθωμεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν, ἂν θέλῃ νὰ μας γνωρίσῃ τὸν Μῶνξ αὐτόν, ἐπὶ τῷ ὄρη, ἐννοεῖται, ὅτι ὁμὰ ἔλωμεν ἀπ' εὐθείας μετ' αὐτοῦ εἰς συνάφειαν, χωρὶς παντάπαισι ἀνηθῆ ἢ δὲν δυνήθῃ νὰ μας χορηγήσῃ τὰς πληροφορίας ταύτας, ὁμὰ τὴν παρακαλέσωμεν νὰ μας εἴπῃ εἰς ποῖα μέρη συχνάζει, καὶ ποῖα εἰσὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του, ὅπως τυχοῦσης περιστάσεως ἀναγνωρίσωμεν αὐτόν· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτὴν πρὸ τῆς ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς, καὶ σήμερον εἶναι Τρίτη. Εἵμαι γνώμης, νὰ μένωμεν ἡσυχοὶ ἕως τότε.»

Ἐὰν καὶ ἡ μακρὰ αὐτῇ πενθῆμερος ἀναβολὴ τὰ μέγιστα δυστηρῆσθησεν τὸν ἱατρὸν, ἰδὼν ὅμως ὅτι ἔπειτα ἡ ὀρθότερα γνώμη ἠναγκάσθη νὰ συγκατατεθῇ, καὶ οὕτως ἡ πρότασις τοῦ κυρίου Μπράουνλω ἐγένετο δεκτὴ παμψηφεί.

«Βεπεθύμου, εἶπεν ὁ Μπράουνλω, νὰ συμβουλεύομαι καὶ τὴν φίλον μου Ἰκρίμγουικ. Εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, ἀλλὰ πολὺ ἀγγίλους καὶ ἡμπαρεὶ νὰ χρησιμεύσῃ. Ὅφειλω νὰ εἴπω ὅτι ἐσπούδασε νομικά, κατέλιπε δὲ τὸ δικηγορικὸν στάδιον ἀπογοητευθείς, διότι ἐντὸς εἰκοσίν ἐτῶν εἰς μόνον πελάτης προσήλθεν εἰς αὐτόν καὶ μίαν μόνην δίκην διεξήγαγεν. Ἐν τοῦτο συναγορῇ ἢ μὴ ὑπὲρ αὐτοῦ, εἰς ὅμὰς ἀπόκειται νὰ κρινῆτε.

— Οὐδεμίαν ἔχω εἰς τοῦτο ἐνστασιν, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, ἂν ἐπιτρέψητε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ συμβουλευθῶ ἐπίσης ἕνα φίλον μου.

— Εἰς ψηφοφορίαν λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Μπράουνλω. Ποῖος εἶναι ὁ φίλος σας οὗτος;

— Ὁ υἱὸς τῆς κυρίας καὶ τῆς μίς Ῥόζας παλαιότατος φίλος,» εἶπεν ὁ ἱατρὸς.

Ἡ Ῥόζα κατακοκίνησεν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἐπιήσαστο ἐνστασιν, ἴσως συλλογιθεῖσα ὅτι μόνη αὐτῇ ὀαντέτειναν. Οὕτω δὲ ὁ Ἐρρίκος Μαιυλάη καὶ ὁ Γκρίμγουικ ἐξελέγησαν μέλη τοῦ συμβουλίου.

«Ἐννοεῖται βεβαίως, εἶπεν ἡ κυρία Μαιυλάη, ὅτι δὲν ὀπμομακρυνθώμεν τοῦ Λονδίου, ἐν ὅσῳ ἔτι ὑπολείπεται ἐλπίς ἐπιτυχίας. Οὕτε κόνον, οὔτε δαπανῶν ὁμὰ φρεσθῶ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ, καὶ ἂν ἀκόμη δεήσῃ νὰ παραμεινωμεν ἐδῶ ἐπὶ ἕτος· οὐδῶλω; ὁμὰ λυπηθῶ, ἐν ὅσῳ μὲ βεβαιότῃ ὅτι δὲν ἀπώλετο πάντα ἐλπίς.

— Κάλλιστα! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Μπράουνλω. Ἐὰν δὲ ὅτε βλέπω ἀποτυπομένην εἰς τὰς φυσιογνωμίας πάντων τὴν ἐπιθυμίαν νὰ λύσω μερικὰς ἀπορίας, ἰδίως περὶ τῆς ἀφηνιδίου ἀναχωρήσεώς μου, παρακαλῶ νὰ τεθῇ ὡς ὄρος νὰ μὴ μοι ζητηθῇ τις ἐξήγησις πρὶν ἢ ἐγὼ κρίνω ἐπιικαιρον νὰ ἐξηγηθῶ διεγούμενος τὴν ἱστορίαν μου. Πιστεύσατέ με, ἔχω ἰσχυροὺς λόγους πρὸς τοῦτο, διότι ἄλλως ἦθελον διεγείρει ἐλπίδας ἀπραγματοποιήτους καὶ ἐπαυξήσει τὰς δυσχερείας καὶ τὰς διαψεύσεις προσδοκιῶν, αἰτινες εἶναι ἤδη παραπολλαί. Ἐμπρός! τὸ δεῖπνον εἶναι ἐτοιμὸν, ὁ δὲ Ὀλιβερ, ὅστις εὐρίσκεται μόνος εἰς τὴν παρακείμενον δωμάτιον, ἴσως στοχασθῇ ὅτι μᾶς δυσχερεστὴ ἢ συναναστροφή του, ἢ ὅτι μακρυνόμεθα στυγερὰν τινα δολοπλακίαν ὀπως καὶ πάλιν ἐγκαταλίπωμεν αὐτόν.»

Ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρον προσέφερε τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν κυρίαν Μαιυλάη καὶ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ὁ κύριος Λόσμπερν ἠκολούθησεν αὐτοῦ; μετὰ τῆς Ῥόζας καὶ οὕτως ἢ συνεδρίασις διελύθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'
 Παλαιὸς τις γινώριμος τοῦ Ὀλιβερ παρῆκει κατακλητικῶς σημεία μεμελοφορῆς.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας τῆς ὑπέκρουσα ἡ Νάνσυ, ἀπ' οὐ ἀπεκρίμισε τὸν Σάικς μετέβη εἰς τῆς Ῥόζας Μαιυλάη, δύο ὁδοιπόροι ἤρχοντο εἰς τὸ Λονδὶνον διὰ τῆς βορείου λεωφόρου. Ἡ συνέχεια τῆς

ἡμετέρας ἱστορίας ἀπαιτεῖ νὰ ξιώσωμεν αὐτοὺς προσοχῆς τινός.

Ἦσαν ἀνὴρ καὶ γυνή, ἢ μάλλον ἄρσεν καὶ θῆλυ· διότι ὁ πρῶτος ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀκατασκευαστῶν ἐκείνων ὄντων, τῶν μακρῶν, κατῆλκων καὶ ὀστεωδῶν, οὗς παῖδας ἔτι ὄντας ὑπολαμβάνομεν ἀνδρας τελείους, ἀνδρωθέντας δὲ παιδία πρόωρως μεγαλώσαντα. Ἡ γυνὴ ἦτο νέα, ἀλλ' ἰσχυρὰ καὶ εὐρωστος, ὡς καταδείκνυ μεῖζον δέμα, ὅπερ ἔφερεν εἰς τὴν ῥάχιν της. Ὁ σύντροφός της δὲν ἦτο τόσο βαρέως φορτωμένος· ἔφερε ἑλαφρὸν δέμα ἐπ' ὅμου εἰς τὸ ἄκρον βρέθρου. Ἔνεκα τοῦ μικροῦ βάρους καὶ τῶν μακρῶν σκελῶν του προεπερέετο εὐκόλως τῆς συντροφίας του μερικὰ βήματα, στρεφόμενος δ' ἐκάστοτε μετ' ἀνοπομονήσεως ἐφαίνοτο ὡσεὶ κατέκρινεν αὐτὴν διὰ τὴν βραδύτητά της καὶ τὴν προσεκάλει νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βήμα.

Ἐθάδιζον οὕτως ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ περὶ αὐτοὺς, παραμερίζοντες δὲ μόνον πρὸ τῶν διερχομένων ἀμαξῶν καὶ λεωφορείων. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς Χαίγγακαίτη, ὁ ἄρσεν ὁδοιπόρος ἔστη καὶ ἐκράυασεν ἀποτόμως πρὸς τὴν σύντροφόν του·

«Πᾶρε ντὲ τὰ πόδια σου! Τὶ δὲν ἔχει καὶ τερμπελά ποῦ εἶσαι, Καρλόττα!

— Βῖναι πολὺ βαρὺ τὸ φόρτωμα, γι' αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ἐκείνη, προχωροῦσα κατάκοπος καὶ ἀσθμαινοῦσα.

— Πολὺ βαρὺ! τί κολακίαι εἰν' αὐτά; Δὲν εἶσαι λοιπὸν καλὴ διὰ τίποτε; εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, μειαλίνας τὸ μικρὸν δεμάτιόν του ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἕτερον ὄμον. Νά! πάλι στάθηκα!.. Ἦς μου, ἔς τὸν θεὸ σου, δὲν εἶναι νὰ χάνῃ πιά κανεὶς τὴν ὑπομονή του!

— Βῖναι ἀκόμη μακρὰ; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ, καὶ ἀφθονοῦς ἰδρῶς ἔλουε τὸ πρόσωπόν της.

— Μακρὰ; νά! τήραξ' ἐκεῖ! εἶναι τὰ φανάρια τοῦ Λονδίνου.

— Θά ἦναι τοῦλάχιστον δύο γερὰ μίλια ἀκόμη, εἶπεν ἡ γυνὴ ἀπελπισ.

— Δύο ἢ εἴκοσι, τὸ ἴδιον μοῦ κάνει, εἶπεν ὁ Νῶε Κλαίουπολ, — διότι ἐκεῖνος ἦτο. Ἔλα, τράβα ἐμπρός, ἢ θὰ φῆς κάμμιὰ κλωτσιὰ! Καὶ ἡ ῥις αὐτοῦ ἐκ τῆς ὀργῆς ἐγένετο ἐρυθρότερα τοῦ συνήθους— ὅσον ἦτο τοῦτο δυνατόν, — οὐ ἔνεκεν ἢ Καρλόττα ἠναγκάσθη νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της πλησίον του.

«Ποῦ λὲς νὰ περάσωμεν ἀπόψε τὴν νύκτα, Νῶε; ἠρώτησεν, ὅτε προεχώρησαν ὀλίγον.

— Μὴν 'ξέρω κ' ἐγώ; ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Νῶε, καταστάς ἐδερθεῖστος λίαν ἐκ τῆς μακρῆς πορείας.

— Πλησίον ἕμου.

— Ὅχι, ὄχι πλησίον. Μὴ τὸ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου αὐτό!

— Διὰ τί;

— Ὅταν ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θέλω αὐτὸ ἢ πῶς δὲν θέλω ἐκεῖνο, φράνει, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν πολυεξετάζῃς τὸ πῶς καὶ τὸ γιὰ τί, ἀπεκρίνατο ὁ Νῶε, μετ' ἀξιοπρέπειας.

— Ἐγὼ ἐρώτησα μονάχα... δὲν εἶναι πρᾶγμα νὰ σου κακοφανῇ!

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε, νὰ χωθοῦμε εἰς τὸ πρῶτο ξενοδοχεῖον ποῦ ἀπαντήσωμεν καὶ ὕστερα ἂν μᾶς κυνηγῇ ἀπὸ πίσω ὁ κύριος Σάουαρμπερρυ δὲν ἔχει παρὰ νὰ χῶσῃ τὴν μύτη του, νὰ μᾶς τσακώσῃ 'σὰν ποντίκια, κ' ἀπὸ 'κει ἔς τὸ κάρρο μῆσα, καὶ νὰ γυρίσωμεν πίσω μετὰ τὰ σίδερα! εἶπεν ὁ Νῶε μνηστριστικῶς. Ἄς νὰ μὴ! Μωρὸ θά σου χωθῶ εἰς τὸν σκοτεινότερον δρόμον, καὶ δὲν θὰ σταθῶ ὅσον ναυρῶ τὴν πλέον κρουθὴ τρούπα ὅπου ἤμπορέσω. Πόσον εἶσαι, κακομοίρα, εὐτυχισμένη, πῶγα κεφάλι. Ἄν δὲν τραβούσαμεν ἄλλο δρόμον, διὰ νὰ ἐθγοῦμεν 'εἰς τοῦτον ἀπῶνα μονοπάτι, θὰ σ' εἴχανε τώρα πρὸ οὐτῶ ἡμερῶν πιασμένη! αὐτὸ μόνον σοῦ λέω, ἀνόητη.

— Τὸ 'ξέρω πῶς δὲν εἶμαι τόσο ἐξυπνη, καθὼς σὺ, ὑπολαβὼσα εἶπεν ἡ Καρλόττα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει πάλιν δι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὰ βίχνης δέλα εἰς τὴν ῥάχιν μου, καὶ νὰ λὲς πῶς ἐμένα θὰ εἴχαν πιασμένη! θὰ σ' ἔπιαναν καὶ σένα, χωρὶς ἄλλο.

— Σὺ πῆρες τοὺς παράδες ἀπὸ τὸν μπεζακτᾶ, εἶπεν ὁ κύριος Νῶε.

— Τοὺς ἐπῆρα διὰ σένα, Νῶε, ἀπεκρίνατο ἡ Καρλόττα.

— Τοὺς ἐκράτησα καθόλου ἐγὼ ἐπάνου μου;

— Ὅχι, ἐμπιστεύθηκε εἰς ἐμένα, καὶ μοῦ τοὺς ἔδωσες νὰ τοὺς βαστώ, 'σὰν καλὸ παλληκάρι ποῦ εἶσαι, » εἶπεν ἡ γυνὴ, ὀπείσασα τὸν πάγονα αὐτοῦ καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν βραχιὸν νὰ του.

Ἐπράγματι ὁ Κλαίουπολ ἀφῆκε τὰ χρήματα εἰς τὴν Καρλότταν· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἐμπιστεύηται ἀνοήτως εἰς οἰοδῆποτε, δέοννὰ προσθέσωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀδικήσωμεν αὐτόν, ὅτι παραδοὺς τὰ χρήματα εἰς τὴν Καρλότταν εἶχεν ἓνα σκοπὸν· ἤθελεν ἐν περιπτώσει συλλήψως, τὸ σώμα τοῦ ἐγκλήματος νὰ εὐρεθῇ ἐπ' αὐτῆς, ὅπως ἔδυνθη νὰ διαφύγῃ τοὺς δυσχεῖς τῆς δικαιοσύνης ἀποδεικνύων οὕτω τὴν ἀνωσιότητά του. Ὡς ἕκαστος ἕμως ἔνοε, τὴν σκέψιν ταύτην ἔκρινε περιττὸν νὰνακοινώσῃ τῇ Καρλόττῃ καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον των ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ.

Κατὰ τὸ συντάξιον σχεδῖόν του, ὁ Κλαίουπολ διηυθύνθη χωρὶς νὰ σταθῇ κατ' εὐθείαν μέχρὶ τοῦ Ἰσλιγκτον. Ἰδὼν δὲ τὴν πληθὺν ἐκείνων τῶν διαδαιτῶν καὶ τῶν ἀμαξῶν, ἔκρινε, πολὺ ὀρθῶς, ὅτι εὐρίσκατο ἐν τῷ Λονδίνο. Σταθεὶς δὲ μόνον ἐπ' ὅσον ἤρκει ἵνα παρατηρήσῃ τίνες ἦσαν αἱ πολυπληθέστεραι ὁδοὶ καὶ κατὰ συνέπειαν νὰποφύγῃ αὐτάς, παρελθὼν τέως μεγάλως

εἰσέδυσεν εἰς τὰς σκολιὰς καὶ βορβορώδεις ὁδοὺς τῆς βδελυρῆς ἐκείνης συνοικίας, εἰς ἣν ὁ πολιτισμὸς δὲν κατώρυσεν εἰσέτι νὰ εἰσχωρήσῃ.

Ὁ Νῶε Κλαίουπολ, ὑφ' ὁρισθῆναι τοῦ τῆν Καρλότταν, ἔστη μετὰ πολλὰ πρὸ τίνος ἐλεεινοῦ καπηλίου, ὑπερ' ἐπίτηδες ἐξελέξατο εὐρὴν αὐτὸ ὡς τὸ ῥυπαρότατον ὅσον εἶδεν. Ἀνήγγειλε λοιπὸν χαριέντως εἰς τὴν σύντροφόν του, ὅτι ἐσκόπει νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ἐκεῖ.

«Ἐλα, θὰς μου τὸ δέμα, εἶπε, λύσας τοὺς συγκρατοῦντας αὐτὸ ἰμάτιας καὶ φορτωθεὶς αὐτὸ πρόσεχε καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ βυλιγῇ χωρὶς νὰ σου εἶπῃ. Τί λέγει ἐκεῖ ἐπάνω; Οἱ τρεῖς, οἱ τρεῖς!»

— Οἱ τρεῖς Χωλοὶ, εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Οἱ τρεῖς Χωλοὶ, πᾶσι νὰ εἴπῃ κολλοὶ, ὠραῖον ὄνομα! εἶπεν ὁ Νῶε. Ἔλα, τώρα, ἀκολούθει με κατὰ πόδι καὶ ἄς ἐμπούμε μέσα.»

Ἰρροσήσας οὕτω περὶ πάντων καὶ δούς τὰς ἀναγκαιὰς διαπραγᾶς, ὁ Νῶε ὤλησε διὰ τοῦ ὄμου τὴν πεπλαιωμένην θύραν καὶ εἰσῆλθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Καρλόττας.

Ἐἰς τὸ λογιστήριον εὐρίσκατο μικροῦ σώματος τῆς Ἑβραίας, ὅστις στήριζόμενος ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀγκῶνων, ἀνεγίνωσκε ῥυπαρὴν τινα ἐφημερίδα. Ἐκτύταξε τὸν Νῶε Κλαίουπολ ἀσκαρδαμυκτῶς, οὕτως δὲ ἔκαμιν ἐπίτης τὸ αὐτό.

Ἄν ὁ Νῶε ἔφερε τὸ ἐνδυμα τῶν ἀπόρων παιδῶν ἢ περιεργία τοῦ Ἑβραίου θὰ εἶχε τὸν λόγον της· ἀλλ' ὁ Νῶε ἐφόρει ἀπλοῦν χιτῶνιον, καὶ ἡ εἰς καπηλίου ἐξουδῶς του οὐδὲν παρουσίαν ἔκτακτον.

«Ἐδῶ εἰναι οἱ Τρεῖς Χωλοὶ; ἠρώτησεν ὁ Νῶε.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπιγραφή τοῦ καταστήματος, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος.

— Ἀπαντήσωμεν εἰς τὸν δρόμον, ποῦ ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, ἔνα ποῦ μᾶς ἐκόστησεν αὐτὸ τὸ μέρος, » εἶπεν ὁ Νῶε, στραφεὶς καὶ κλείσας τὸ μᾶτι εἰς τὴν Καρλότταν, ἢ διὰ νὰ δεῖξῃ ἴσως πόσον πανουργὸς καὶ ἐξυπνὸς ἦτο, ἢ καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν προσεκτικὴν καὶ ἀκούσῃ ταῦτα χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ. «Ἐπιθυμούσαμεν νὰ περάσωμε τὴν νυκτιὰ ἐδῶ.

— Νῆεν εἰγξέρω ἂν ἤμποροῦμε νὰ σας εὐχχαριστήσωμεν, εἶπεν ὁ Μπάρρυ, ὁ ὑπὸπρετής τοῦ καταστήματος. Πᾶγα νὰ ἐγξεταισώ.

— Καλὰ! ἐν τῷ μεταξὺ εἶπέ μᾶς ποῦ εἶναι ἡ σάλα καὶ φέρε μᾶς ἓνα κομμάτι ψιτὸ κρέας καὶ ἓνα ποτήρι μπύρα.»

Ὁ Μπάρρυ εἰσῆγαγεν αὐτοὺς εἰς μικρὰν αἴθουσαν εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος, καὶ ἐκόμισεν αὐτοῖς τὸ ζητηθὲν φαγητόν. Ἐἶτα, ἐπανεληθὼν ἀνήγγειλεν αὐτοῖς ὅτι ὑπάρχει δωμάτιον διὰ νὰ κοιμηθῶσι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, καὶ ἀφῆκε μόνον τὸ ἀξιόχριστον ζεῦγος.

Τὸ μέρος εἰς ὃ ὠδήγησεν αὐτοὺς εὐρίσκατο ἀμέσως μετὰ τὸ λογιστήριον, ὀλίγως βαθμίδας

χαμηλότερα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καταστήματος ἠδύνατο νὰ κατασκοπεύωσιν ἀπαρατήρητοι τοὺς ἐν τῇ μικρῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, ἀπὸ ὁπῆς τινὸς ἀδιοράτου ἐν τῷ τοίχῳ, πλησίον μεγάλης δοκοῦ εὐρισκαμένης. Ἐβλεπον δὲ καὶ ἤκουον τὰ πάντα κάλλιστα. Ὁ κάπηλος πρὸ πάντων λεπτῶν εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θυρίδα ἐκείνην, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Φείγγιν.

«Στ! εἶπεν ὁ Μπάρρυ· εἶν' ἐκεῖ γξένοι.

— Ξένοι; ἐπανελάθεν ὁ γέρων ταπεινῆ τῆ φωνῇ.

— Νναι, πολὺ γκουριόζοι· εἶναι ἀπὸ τὴν ἐγξοχὴν... εἶναι γιὰ λόγκου σου... σου κάνουν, καθὼς κατάλαβα.»

Ὁ Φείγγιν ἐφάνη μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἀκούσας τὰς λεπτομερείας ταύτας. Ἀνήλθιν εἰς ἓν σκαμνίον, προσήλωσε μετὰ προφιλᾶξεως τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν θυρίδα, καὶ ἐκ τῆς κρᾶπτης ἐκείνης ἠδυνάθη νὰ ἴδῃ τὸν κύρ Νῶε, κόπτοντα δι' ἐαυτὸν μέγιστα τεμάχια κρέατος, τρώγοντα δὲ καὶ πίνοντα ἀπλήστως. Ἐἰς τὴν Καρλότταν ἐχρῆσθη δόσεις ἐλαχίστας, τὴν ὁμοιοπαθητικὴν ἴσως μέθοδον ἀκολουθῶν, καὶ μεγάλως εἰς μεγάλως μικρὰ δ' εἰς μικροῦς προσκομίζων. Ἡ Καρλόττα ἔτραγε χωρὶς νὰ παραπονήται.

«Ἄχά! ἐψιθύρισεν ὁ Ἑβραῖος στραφεὶς πρὸς τὸν Μπάρρυ. Τὰ μούτρα του μοῦ ἀρέσουν πολὺ ἤμπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ, γιὰτὶ ἀπὸ τὰ τώρα 'ξέρει νὰ συμμάζῃ τὰ λουρῖὰ τῆς κοκκῆνας! Λούφαξε, ψυχὴ μου, νὰκούσω τί λένε.»

Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰουδαίου ἀκροαμένου ἐξέφραζον κακὴν τρεχὴν περιεργίαν· ἐφαίνετο αὐτόχρονη γέρον μάγος.

«Ἐταῖ λοιπὸν, εἰς τὸ ἔξῃς ἐγὼ θὰ κάμνω τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Κλαίουπολ ἐκτεινας τὰ σκέλη, καὶ περάνας οὕτω τὴν φράσιν, ἢς τὴν ἀρχὴν δὲν ἤκουσεν ὁ Ἰουδαῖος. Ἐἰς τὸν διάβολον νὰ πᾶνε τὰ ξυλοκρέβαστα! Καρλόττα, ἐγὼ θὰ κάμνω τὸν κύριον καὶ ἂν ὀέλῃς καὶ σὺ, θὰ κάμῃς τὴν κυρά.

— Αὐτὸ μοῦ ἀρέσει κ' ἐμένα, Νῶε, ὑπολαβὼσα εἶπεν ἡ Καρλόττα. Δὲν εὐρίσκει ὅμως κανεὶς πάντα μπεζακτᾶδες νὰ ἀρμέγῃ, καὶ νὰ τὴν περνᾷ ἔτσι καλᾶ.

— Ἄφρασε τοὺς μπεζακτᾶδες νὰ κορεῦνται, εἶπεν ὁ Κλαίουπολ· εἶναι τόσα ἄλλα πράγματα ποῦ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ ξετινάξῃ.

— Ἄν τί; ἠρώτησεν ἡ σύντροφός του.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Κλαίουπολ, οὐ ὁ ζῦθος ἐθέρμανε τὸν ἐγκέφαλον· νά! τσέπαις, πουγγιά, σπίτια, κάσσαις, ταχυδρομεῖα!

— Ἀλλὰ θὰ σου πέφτῃ βρασιά νὰ κάμῃς ἔλα αὐτά, ἀκριβέ μου Νῶε, εἶπεν ἡ Καρλόττα.

— Ἄ! θὰ γνωρισθῶ μετ' ἀνθρώπους τῆς τέχνης, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Νῶε. Θὰ μᾶς εὐροῦν δουλειά. Σὺ μονάχα, ἀξίεις πενήντα γυναῖκες. Δὲν εἰξέρω ποιὸ σβέλιτα καὶ ποιὸ ἐπιτή-

δεια κοπέλλα, όταν σ' αφίνω ελεύθερη να κάνης δουλειά.

— Ό τί εύμορφα είναι να σ' ακούω να μιλάς έτσι! ανεφώνησεν ή Καρλόττα, άσπασθίσα μετ' ένθουσιασμού τήν σύντροφόν της.

— Φτάνει! Θά μαλώσωμεν αν εξακολουθήσεται! είπεν ο Νώε άξιοπρεπώς. Έπιθυμούσα να ήμην άρχιληστής, να διέτασσα τά παλληκάρια μου, κάμετε τούτο, πιάστε έκείνο, και να τα επιτηρούσα κρυφά χωρίς να παίρνουν χαμπάρι. Θά έκανα αύτην τήν δουλειά με πολλήν ευχαρίστησιν. Αν ήμπορούσα να εύρω κλένα τέτοιον άνθρωπον, αυτό θά μου φαινότανε σαν να έκέρδιζα άλλο ένα τραπεζικόν των είκοσι λιρών, σαν κι' αυτό 'πού σοφρώσας, και δέν είξεύρομε τί να το κάμωμε.»

Ταύτα είπών ο Κλαίουπολ έκύτταξε τό περιέχον τόν ζυθον άγγελιον πονήρας, έτάραξε τόν ζυθον, ένευσε φιλικώς πρὸς τήν Καρλότταν, και έρρόφησεν άμυστί τὸ ποτόν, όπερ έφάνη ότι έδρῶσιν αυτόν πολύ. Έσκέπτετο δε να βροφήσῃ και άλλο, ότε αίφνης ήνοιξεν ή ούρα και εισήλθε ξένος τις.

Ήτο δ' ούτος ο Φείγγιν. Με τὸ μείδιμα εις τὰ χείλη, έχαιρέτισεν ύποκλινέστατα. Καθήσας δ' εις τινα πηλόν τράπεζαν, παρήγγειλε τῷ Μπαρνού να τῷ φέρῃ να πῆ.

«Ωραία βραδεία άπόψε, σέρ! Κάνει ύμως διλίγη ψύχρα, αναλόγιως της εποχής, είπεν ο Φείγγιν, προστρέτων τα: χείρας. Έρχεσθε από τήν έξοχην, καθὼς βλέπω, σέρ.

— Άπό πού τὸ βλέπετε; ήρώτησεν ο Νώε. Δέν έχομεν εις τὸ Λονδίνον τόση σκόνι, είπεν ο Έβραίος, δείξας τῷ δακτύλῳ τὰ ύποδήματα του Νώε και τὰ της συντρόφου του και ακολουθῶς τὰ δύο δέματα.

— Βίστε του διαβόλου πονηρός! είπεν ο Νώε. Α, χῶ! άκοις εκεί, Καρλόττα;

— Έ! τί να κάμης, πρέπει κανείς να ηναι πονηρός εις αυτόν εδῶ τὸν τόπο!» είπεν ο Ίουδαίος, ταπεινῆ τῇ φωνῇ και οίοναί έμπιστευτικώς. Ταύτα δ' είπών έκτύπησε συγχρόνως επιτηδείως διά τὸ δακτύλου τήν βίνα, ήν χειρονομίαν άπεπειράθη να μιμηθῇ και ο Κλαίουπολ, άλλ' άπέτυχεν ένεια του άνεπαρκούς της βινός του. Όπωςδήποτε όμως τήν άπόπειραν ταύτην ο Φείγγιν εξέλαβεν ως όμολογίαν συνεπινεύσεως εις τὰ λεχθέντα, και προσήνεγκε λίαν φιλοφρόνως έκ τὸ κομισθέντος αὐτῷ ποτοῦ εις τὸ κξιον ζεύγος.

«Έξαιρέτον ποτόν! είπεν ο Κλαίουπολ, κραταλίσας τὰ χείλη.

— Ναι, άλλὰ κομμάτια άκοιθῶ! ύπολαβὼν είπεν ο Έβραίος. Όποιος θέλει να πῆνη καθ' ήμέραν απ' αὐτὰ, πρέπει ναποφασίσῃ να δείξῃ άδικόπως τσέπαις, πουργιῆ, σπίτια, κάσσαις, ταχυδρομεῖα!»

Ήκουσας ο Κλαίουπολ τὸς λόγους τούτους, τὸς ληφθέντας προφανώς έκ τῶν ίδιων του του στοχασμῶν, κάτωχρος και τεθορυβημένος προσείδε μετὰ τρόμου τὸν Ίουδαίον και τήν Καρλότταν.

«Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, παλληκάρι μου, είπεν ο Φείγγιν, πλησιάσας τὸ καθίσμα του. Α! α! έχετε τύχη, 'πού εγὼ μονάχα σας ήκουσα! Αλήθεια, έχετε τύχη!

— Δέν τὰ πῆρα εγὼ, έτραυλίσεν ο Νώε. Και τήν φοράν ταύτην δέν εξέτεινε τὰ σκέλη του, ως εύπατρίδης ανεξάρτητος, άλλὰ τὰ έμάζευσεν υσον ήδύνατο κάτωτι τοῦ καθίσματος του. Αὐτῆ έπῆρε τὸ τραπεζικόν γραμμάτιον, τὸ έχεις άκόμη, ε, Καρλόττα; . . . Είξεύρεις καλά πῶς σὺ τὸ έχεις!

— Δέν σημαίνει τίποτε πόις έπῆρε τὰ χρήματα ή ποίος τὰ έφύλαξε, παλληκάρι μου, είπεν ο Φείγγιν προσποιούμενος άδιαφορίαν, εν ή συγχρόνως έριπτεν δεξίτατα βλέμματα επί της νεάνιδος και τῶν δύο δεμάτων. Κάνω και εγὼ τήν ίδια τέχνη, και δι' αὐτὸ σας άγαπῶ περισσότερον.

— Ποία τέχνη; ήρώτησεν ο Κλαίουπολ, αναλαμβάνων θάρρος.

— Έργάζομαι εις αὐτὸ τοῦ εἴδους της δουλειαις, και υσοι είναι εις αὐτὸ τὸ κατάστημα έπισης, είπεν ο Φείγγιν. Έπέσατε εκεί πού ήτέλατε, και μεγαλιέτερη άσφάλεια δέν ήμπορούσατε να εύρητε άλλου. Δέν ύπάρχει άσφαλέστερον μέρος εις τὸ Λονδίνον από τὸς Τρείς Χιλούς. . . δηλαδή όταν και εγὼ θέλω. . . και έλαθα συμπάθειαν εις εσῆς και τήν νέαν σύντροφόν σας. «Όστε μελινάτε ήσυχοι, δέν έχετε να φοβηθῆτε τίποτε.»

Αλλά καιπερ τοιαύτας άκούσας διαθεβαιώσεως ο Κλαίουπολ έβλεπεν έντρομος και άμνηγών τὸν Ίουδαίον. Ό ταλαίπωρος νέος έστρέφετο και ανεστρέφετο εν τῇ καθέδρῃ του, ρίπτων από καιρού εις καιρὸν ύποπτα και πεφοβισμένα βλέμματα επί τοῦ νέου φίλου του.

«Θά προσέσω επί πλέον, είπεν ο Ίουδαίος, άφ' οὔ καθυσέχασε τήν Καρλότταν δι' ένδαρρυντικῶν και φιλικῶν νευμάτων, ότι έχω ένα φίλον, ο όποιος θά ήμπαρέθη στοχάζομαι να ευχαριστήσῃ τήν επιθυμίαν σας και να σας βάλῃ εις τὸν καλὸν δρόμον. Θά έκλέξητε φυσικά τὸ εἶδος πού σας ταιριάζει και εύκολόνεσθε περισσότερο, και ο φίλος μου θά σας διδάξῃ τὰ άλλα.

— Όμιλεῖτε σαν να το ελέγατε με τὰ σωστά σας, είπεν ο Νώε.

— Και μήπως χωρατεύω; είπεν ο Ίουδαίος, ύψώσας τὸς ὄμους. Έλα! έλατε μια σιγιμῆ έξω να σας διηγήσῃ ιδιαιτέρως.

— Δέν είναι ανάγκη να λάβωμεν αὐτὸν τὸν κόπον, είπεν ο Νώε έκτεινας ήρέμα τὰ σκέλη

του. Έν ή θά διηλοθῶμεν, θά κουβαλήσῃ τὰ δέματα επάνω. Καρλόττα, κάμε αὐτὸ όπού σοῦ λέγω.»

Η διαταγή αὐτη, δουεῖσα μετὰ μεγαίστης επισημότητας, έξετελέσθη άγογγύστως, ή δε Καρλόττα παρέλαβεν ως ήδυνήθη τὰ δέματα, εν ή ο Νώε κρατῶν άνοικτῆν τήν ούραν εθεώρει αὐτῆν άπομακρυνομένην.

«Τήν έχω βαλμένη εις τάξιν, τί λέγετε, σέρ; ήρώτησεν ο Νώε, με τρόπονθηριοτρόφου διηλοῦντος περὶ έξημερωθέντος τινὸς θηρίου.

— Περιφρημα! είπεν ο Φείγγιν, κτυπὼν αὐτὸν θευτικῶς εις τὸν ὤμον. Έχεις μεγάλο κεφάλι, φίλτατέ μου.

— Αν δέν ήτον έτσι, δέν θά μ' έβλέπατε εδῶ, είπε μετριοφρόνως ο Νώε. Αλλά' εμπρός, ες μή χάνωμεν τὸν καιρὸν μας, διότι αὐτῆ θά γυρίσῃ γρήγορα.

— Λοιπὸν τί σκέπτεσθε; είπεν ο Έβραίος. Αν ο φίλος μου σας άρέσῃ, τί άλλο καλλίτερο έχετε να κάμετε, παρά να συντροφέψετε μαζί;

— Αὐτὸ πλέον να ίδουμε, αν κἀνῃ καλαις δουλειαις. . . είπεν ο Νώε καμμένων πονήρας τὸς μικροῦς ὀφθαλμούς του.

— Εἶναι πρώτη τάξιος. . . Έχει παραπολλοῦς συντρόφους, και μεταχειρίζεται τὸς καλλιτέρους εις τὸ εἶδος να τοῦ κάμνουν τήν δουλειά.

— Οι σύντροφοί του είναι από μέσα από τήν πόλιν; ήρώτησεν ο Κλαίουπολ.

— Δέν έχει οὐδέ ένα χωρικόν. Και μή νομίζης πῶς και με τήν ιδιικήν μου σύστασιν άκόμη ήτο δυνατόν να σε δεχθῃ, άλλὰ επί τοῦ παρόντος έχει έλλειψιν συντρόφων, είπεν ο Έβραίος.

— Εἶναι ανάγκη να τοῦ πληρώσωμεν τίποτε; ήρώτησεν ο Νώε, κτυπὼν τὰ θυλάκια τῶν περισκελίδων του.

— Αν δέν τοῦ μετρήσῃς εἴκοσι λίρας στεργίνες, τίποτε δέν γίνεται είπεν ο Έβραίος.

— Εἴκοσι λίρας. . . παραπολλά ζητεῖ!

— Όχι και τόσο πολλά, άφ' οὔ μάλιστα δέν ήμπορεῖτε να αλλάξετε τὸ τραπεζικόν γραμμάτιον, ύπολαβὼν είπεν ο Φείγγιν. Ό αριθμὸς και ή χρονολογία αὐτοῦ είναι σημειωμένα, και εμα θελήσετε να το αλλάξῃτε θά σας πιάσουν. Πρέπει να έχῃ κανείς ανθρώπους επίτηδες εις τὸ έξωτερικόν και εκεί να το χαλάσῃ.

— Πότε ήμπορῶ να τον ιδῶ; ήρώτησεν ο Νώε, μετὰ τινος ένδοιασμοῦ.

— Αὔριον τὸ πρωῒ, άπεκρίνατο ο Έβραίος.

— Πού;

— Έδῶ.

— Χρμ! εκάμεν ο Νώε. Και τί άπολαυὰς θά έχω;

— Πρωτόν μεν θά περνήσ' σαν άρχοντόπουλο. . . τὸ φαγητόν, τὸ σπῆτι, καπνὸς και ποτὰ

άνέξοδα. . . μισὰ από τὰ κέρδη σου και από τὰ κέρδη της νέας.»

Αμφίβολον λίαν, αν ελεύθερος ὦν ο Νώε, οὔ γνωστῆ ή πλεονεξία, συγκατετίθετο να δεχθῇ ὑπὸ ταιούτους ὀρους. Αλλά' εκέφθη ότι αν ήρνεύτο, ο νέος φίλος του ήδύνατο παραχρήμα να τον καταγγείλῃ ενώπιον της δικαιοσύνης (εις αὐτὸν τὸν κόσμον συμβαίνουσι τόσα άπρόοπτα πράγματα!) ὥστε επί τέλους είπεν εις τὸν Έβραλον ότι συγκατένευεν εις τὰς προτάσεις αὐτάς.

Αλλά να σας είπῶ, προσέθηκεν ο Νώε. Επειδή ή Καρλόττα ήμπορεῖ να κάμῃ βαρειαις δουλειαις, επιθυμούσα να εύρεθῇ δι' έμένα κάμμία ελαφρείά εργασία, πού να μοῦ ταιριάζῃ. Σκεφθῆτε κἀνενα πράγμα οὔτε πολὺ κοπιαστικόν, οὔτε πολὺ επικίνδυνον' αὐτὸ κάνει για μένα.

— Άκουα να λέγῃς πῶς θά κατασκοπεύης καλά τὸς άλλους, ε; είπεν ο Ίουδαίος. Ο φίλος μου έχει ανάγκην ενός δι' αὐτῆν τήν δουλειά.

— Ναι, είπα δι' αὐτὸ και ήμπορῶ να το κάνω, είπεν ο Νώε μετὰ τινος διαταγμοῦ. Αλλά' αὐτὸ δέν 'εγάζει τίποτε.

— Αλήθεια, είπεν ο Ίουδαίος σκεπτόμενος ή προσποιούμενος ότι σκέπτεται, αὐτὸ δέν 'εγάζει τίποτε.

— Τι ήμπορῶ να κάμνω τότε; ήρώτησεν ο Νώε, βλέπων αὐτὸν ανησύχως. Τίποτε μικρὰ πράγματα πού να ηναι βέβαιον τὸ κέρδος και να μὴν φοβᾶται κανείς μήν πάθῃ τίποτε.

— Βέβαια, είπεν ο Ίουδαίος. Τι λέγεις δια τὰς γραίας; Πάντα κερδίζει κανείς από αὐταίς, τὸς άρπάζει τὰ δέματα όπού κρατοῦν με εύκολία, στρίβει τὸν δρόμο και εδῶθε πᾶν οί άλλοι.

— Ναι, μὰ ή γρηλας φωνάζουν 'σαν στρίγγλαις, τσαγγρονίζουν, και της φοβοῦμαι, είπεν ο Νώε, σείσας τήν κεφαλῆν. Μοῦ φαίνεται, πῶς οὔτε αὐτὸ μοῦ κάνει. Δέν ύπάρχει τίποτε άλλο εύκολότερο;

— Στάσου, είπεν ο Ίουδαίος, επιθεῖς τήν χεῖρα επί τῶν γονάτων του Νώε. Εἶναι και οί σφαρδάκλοι.

— Τι είναι αὐτό; ήρώτησεν ο Κλαίουπολ.

— Οι σφαρδάκλοι, φίλτατέ μου, είπεν ο Ίουδαίος, είναι τὰ μικρὰ παιδιὰ, όπού τὰ στέλνουν εις θελήματα ή μητέρες των και τὸς δίδουν εν σελίνι, 'μισὸ σελίνι' αὐτὸ λοιπὸν να σταθῆς καπάτσος και να τοῖς τὸ άρπάσῃς. Τὸ κρατοῦν πάντοτε 'ς τὰ χέρια' τὰ σπρώγγεις, τὰ ρίχνεις εις τὰ νερά και τραβᾶς ήσυχα τὸν δρόμο σου.

— Χᾶ, χᾶ! ανεφώνησεν ο Κλαίουπολ ανατείνων μετ' ένθουσιασμοῦ τὰς χείρας. Θεὸ και Κύριε! Αὐτὸ είναι ὄρατο, και μοῦ άρέσει!

— Αὐτὸ βέβαια σοῦ κάμνει' και μέρος κατ' άλληλον είναι εις τὸ Μπαίττλ-Μπριτζ και εις τὰ πέριξ' εκεί τὰ παιδιὰ 'πηγαίνουν ὄλοεν εις

Θελήματα και ήμπορει; να σπρώχνης και να κρημνίζης όλα θέλησ. "Α, χά, χά!"

Και ήμφοότεροι άνεκάγγχασαν.

"Αουπόν, είμθη σύμφονοι, είπεν ο Νώε, βτε επανήλθεν ή Καρλόττα. Τι ήρα άβριον;

"Είς τās δέκα, είπικα καλά; Κκι άπικητήσαντος του Νώε καταφατικώς, δ' Ιουδαίος προσέθηκε"

"Ο κύριος Μπόλτερ, ύπολαβών είπεν δ Νώε, όστις άνέμενε τοιαύτην έρώτησιν.

"Ο κύριος Μκουρίκιος Μπόλτερ, ίδού και ή κυρία Μπόλτερ,

"Κυρία Μπόλτερ, δούλός σας ταπεινός, είπεν δ' Ιουδαίος χαιρετίσας άστειώς αυτήν.

"Πκουσες τί είπεν ο κύριος, Καρλόττα; ήρώτησεν δ' η κλαίυπολ διά φοινής ήχηράς.

"Ναι, άγαπητέ μου Νώε", είπεν ή Καρλόττα τείνσασα αυτή την χείρα.

"Ο κύριος Μκουρίκιος Μπόλτερ, δ ποτέ Κλαίυπολ, στραφείς τότε προς τον Ιουδαίον, "Αυτό είναι το χαϊδευτικό μου όνομα..."

Κατάλαμβάνω, κατάλαμβάνω εξαίρετα, άπεκρίνατο δ' Έθραλος, και την φοράν αυτήν έλεγε πλέον την άλήθειαν.

Ο δειυθυνης της Βατίας έχει λεύκιμα, όπερ προσπαθει να πλουτίζη δι' ασύγραφων επισήμων άνδρών.

Ο δειυθυνης της Βατίας έγραψε προς τον χριόστατον συγγραφέα, παρακαλών αυτών άνευ περιφράσεων να τον τιμήτη διά της άποστολής ενός ατόγράφου.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

A Monsieur Paul Diomedé Athènes.

Cher Monsieur, Je suis bien ravi d'être connu si loin de la boutique de mon libraire, et votre nom m'apporte une bonne odeur d'Iliade qui met en danse toutes les cordes classiques de ma mémoire.

P. S. S'il vous reste quelques unes des fleches de Philoctète ou un petit morceau du Palladium, envoyez moi ces curiosités, car moi aussi je suis collectionneur.

depuis votre règne, Sire: ce sont les hommes qui mangent les chevaux,—dure viande, au XIXe siècle, à Paris.

Φίλε Κύριε,

Χαίρω μανθάνων ότι είμαι γνωστός τόσο μακριάν του έργαστηρίου του βιβλιοπώλου μου και το όνομά σας με φέρει γλυκό τι άρωμα.

Υ. Γ. "Εάν σας άπέμεινε κανέν εκ τών βελών του Φιλοκτήτου, ή μικρόν τι τεμάχιον του Παλλαδίου, άποστείλατέ με τά αξιόπεριεργα ταύτα είδη, διότι και εγώ έχω την μακρίαν των συλλογών.

Οί καιροί ριζικώς μεταβλήθησαν μετά την βασιλείαν σου, Μεγαλειότατε. Κατά τον 19' αιώνα οί άνθρωποι τρώγουσι τους ΐππους, τραχύ κρέας, εις Παρισίους.

ΕΝΘΥΜΙΟΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΉΘΙΚΑΙ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΔΕ-ΑΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

Οί άνθρωποι σεμνώνονται, τά μεγάλα αυτών έργα επίδεικνύοντες.

Ως φαίνεται, τών ανθρωπίνων έργων πρωτανεύουσιν άγαθοί ή κακοί δαίμονες, προς ουδ όφείλεται μέγα μέρος τών επαινών και τών ψόγων, τών εις πάσαν ήμων πράξιν άποδιδόμενων.

Και εκ του δυστυχεσάτου συμπτώματος δύνανται να παρισθη δ φρόνιμος μικρόν ή μέγα όφελος" δ δ άνόητος και τδ εύτυχέστατον συμβεβηκός κατά της κεφαλής αυτού στρέφει.

Η τύχη τά πάντα προς όφελος τών ύπ' αυτης εύνοουμένων τρέπει.

Και τά εύτυχήματα και τά δυστυχήματα του ανθρώπου εξαετώνται ουχ ήττον εκ τών ψυχικών αυτού διαθέσεων, ή εκ τών περιπετειών της τύχης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Η δυστυχής μου σύζυγος, έλεγεν άνήρ τις προς Ιατρόν επίσημον, έφοβήτο πάντοτε μήπως την θάψουν ζωντανήν" σας παρακαλώ να έξετάσετε επιμελώς τδ πτώμά της και να βεβαιώσετε τον θάνατον.

— Ποιον έχετε Ιατρόν; — Τον κύριον Π. — Ήμπορείτε να ήσθε ήσυχος ή σύζυγός σας βεβαίως δέν θά ταφή ζώσα.

Κυρίως τις, θεωρών τον παριστώντα τά επτά μυστήρια πίνακα του Πουσσεν, κατέκρινε την παράστασιν του γάμου, λέγων: — Τι τά θέλετε! καλός γάμος και ζωγραφιστός είνε δύσκολος.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

"Η αυτοδιοίκησις είνε αληθής μάστιξ δι' έθνος έστερημένον ήθικής και πολιτικής άγωγής.

Εργασία και πληξίς ουδέποτε κατήκησαν ύπό την αυτήν στέγην. (Λαβουλαί).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πρό τιων ήμερών έξετέθη ύπό τās ύψεις του κοινού εν Μασσαλία τέρας διπλοϋν. Δηλαδή παιδιον δέκα τριών μηνών φέρον δύο κεφαλάς, τέσσαρας βραχίονας και δύο κνημας, δύο καρδίας, τέσσαρας πνεύμονας.

Τδ διπλοϋν ταύτο τέρας έξετέθη ύπό του πατρως του Μ. Τουσί εκ της Ιουκωμια της Ιταλίας.

Ο ΐάκι βος και ο Βαπτίστας Τουσί είσι σήμερον διδυμοι εν πληρεστάτη ύγεια, έχοντα άμφοτέρα τους δύο πρώτους εδόντας, τās τρίχας ξανθάς, τους όφθαλμούς κυανούς, την φυσιογνωμίαν εκφραστικήν και λιαν προσόμοιον.

Αί κεφαλαί, οί αυχένες, οί τραχηλοι αυτών είσι τοσοϋτον διακεκριμένοι αλληλων, ώστε θά επίστευέ τις ότι βλέπει δύο άτομα' ενθ τουναντίον τδ σώμα του τέρματος παρατηρούμενον εκ των έμπροσθεν παρουσιάζει όψιν ενός μόνου ατόμου.

Ο σκελετός ουδέν τδ άκανόνιστον παρουσιάζει μέχρι του σημείου της συναφείας, τδ όποιον εύρίσκειται κατά την έκτην πλευράν. Τά παιδια ταύτα παρέχουσιν όψιν εντελους ύγείας" είσι φιλοπατίμονα και εύθυμα" αι ενέοργεια αυτών είνε τοσοϋτον διακεκριμένα, ώστε τδ εν γελω, όταν τδ έτερον κλαίη, τδ εν θηλάζει, όταν τδ έτερον κοιμάται.

Ηδη ζήτημα είνε, εάν τά παιδια ταύτα θά δυνηθώσι να ζήσωσιν επί πολλόν χρόνον. Ταυτο δέν θά ήνε άλλως άδύνατον αν και σφάλωμεν να παραδεχθώμεν ότι άπασαι αι καθολικαι νοσοί θά ώσι κοιναί και ότι άπασα ή έσωτερική θεραπεία θά ενεργη έξ Ισου και εις τδ μεν και εις τδ δε.

Τον θάνατον του έτέρου αυτών τών διδύμων θά παρακολουθήση μετ' ελίγον και ο του άλλου,

ως πάντοτε ταύτο παρατηρήθη εις παρομοίας περιστάσεις.

Η Ιστορία αναφέρει δύο παραδείγματα παρομοια. Τδ εν τών τεράτων αυτών έζησε μόνον έκτώ μήνας' άλλά τδ έτερον, μνημονεύμενον ύπό του Geoffroy St-Hilaire, έφθασε την ηλικίαν τών εικοσιν έκτώ ετών.

Καθ' όλου οί παιδες Τουσί είσιν αληθώς φαινόμενα λιαν σπάνια, μέλλοντα να προσελκύσωσιν την περιέργειαν τών σοφών.

Τη πρωτοβουλία του διευθυντού του εν Βερολίνω τυφλοκομείου κ. Ράσνερ τδ προσεχές έαρ θά συγκροτηθη σύνοδος τυφλών εν Βερολίνω, ής θά μετάσχωσι δι' αντιπροσώπων πάντα τά χάριν τών τυφλών υπάρχοντα κατά την Ευρώπην καθιδρύματα. Σκοπός δέ της συνόδου ταύτης είνε ή συνεννόησις περι μεθόδου προς διδασκαλίαν τών τυφλών τοιαύτης, ώστε να δύνανται εν τή μέλλοντι πάντες οί μαθηταί τών σχολείων τούτων να συνεννοώνται.

Πολλάκις εγένετο λόγος περι τών θαυμάτων άτινα καθ' εκάστην έκτελοϋσιν οί εν τοις ταχυδρομοίσι γραφογώστασι υπάλληλοι, οί έπιτετραμμένοι την άνάγνωσιν και έρμηνείαν τών ιερογλυφικών επιγραφών επιστατών τινων.

Επιστολή τις έρρίβθη εις γραμματοκιβώτιόν τι τών Παρισίων επιγεγραμμένη ούτω:

Monsieur Girard, Sultan Grèce.

Η επιστολή άποστέλλεται εις τδ κεντρικόν γραφείον και υποβάλλεται εις την εξέτασιν του συμβουλίου. Ούτο βεβαίως εσήμαινε την νησον Κρήτην, άλλά τδ γαλλικόν όνομα Girard ουδόλως έφαινετο όνομα σουλτάνου.

Μεθ' ήμέρας πεντεκαίδεκα δ υπάλληλος πληξας τδ μέτωπόν του, φορεί τον πτόν του και σπεύδει εις τδ επί τών Ναυτικόν ύπουργείον, ενθα έρωτη:

— Ὑπάρχει πλοῖον πολεμικὸν ὀνομαζόμενον Τανερὸδο ;

— Μάλιστα, τῷ ἀπακρίνονται, καὶ σταθμεύει ἐν Βρέστη.

— Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ἐὰν ἐν τῷ πλοίῳ ὑπάρχη τις ὀνομαζόμενος Girard ;

— Μάλιστα, οὕτως ὀνομάζεται τις τῶν ἀξιωματικῶν, ἀπεκρίθησαν, ἀφ' οὗ ἐξήτασαν τὸν κατάλογον.

Ὁ ὑπάλληλος ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, ἀνεφώνησεν :

— Ἐβρηκα !

Καὶ ὄντως ἐβρηκε τὸ ζητούμενον. Ἡ γραφὴ δὴς ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ὑπὸ χειρὸς οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσης πρὸς τὸ ὀρογραφεῖν, ἐρανέρωσε τὸ μυστικόν της.

Μετὰ εἰκοσιτέσσαρας δὲ ὥρας ἡ ἐπιστολὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν πρὸς ἕν ἄνθρωπον, διὰ τῆς ἀπλουστάτης ταύτης τροποποιήσεως :

Monsieur Girard,
sur le Tanagerde.

Οἱ περὶ τὴν γαλιτικὴν καταγινόμενοι βεβασιῶσιν ὅτι ἀπὸ τῆς δημιουργίας τῆς Γῆς ἐξήσαν ἐπ' αὐτῆς 66,627,843,273,073,221 ἄνθρωποι. Ὁ πελώριος οὗτος ἀριθμὸς, διαιρούμενος διὰ τῶν 3,093,000 τετραγωνικῶν λευγῶν πρὸς ἃς ἰσοῦται ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, δίδει εἰς ἕκαστον ζήσαντα $\frac{1}{3}$ περίπου τετραγωνικοῦ ποδὸς στερεῶς γῆς. Συμπεραίνεται δ' ἐκ τούτου ὅτι ἡ Γῆ εἶνε μέγα νεκροταφεῖον, ἀξήσασα ἐκ τῶν μυριάδων νεκρῶν τῶν ἐν αὐτῇ ταφέντων. Ὑπελογίσθη δὲ καὶ ὅτι ὅλη τῆς Γῆς ἡ ἐπιφάνεια ἀνεσκάφη 200^{κι} ὑπὸ τῶν ζώντων πρὸς ταφὴν τῶν θανόντων.

Τὸ πρῶτον περιοδικὸν σύγγραμμα τὸ δημοσίευσθη εἰς τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν, γράφει πού ὁ Ἄλῆ-πασσάς, ἐξεδόθη τῷ 1862, ὑπὸ τὸ ὄνομα « Συλλογὴ ἐπιστημῶν. » Ἀργότερον ἐξεδόθησαν καὶ τὰ ἐπόμενα : Ὁ Ἔρωσ (σέξ), τὸ Μικρὸν πτηνὸν (τιρτζίνικ), τὸ Ῥόδον (βάρτ), ὁ Ζέφυρος (ζεποῦρ), ἡ Περιστέρα τοῦ Νῶε (νοϊάν ἀγαβελ) κτλ.

Εἰς ἈΝΑΓΚΑΙΩΤΗΤΗ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Κατὰ τινὰ ἐκθεσιν τοῦ ἐπάρχου Κορίνθου, γράφει ἡ « Ὁρα », ἀπεβίωσαν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν Φανεῶν τέσσαρες γυναῖκες ἐκ τῶν ἐξ προσβληθεισῶν ἐξ ἀνθρακὸς ἢ κακοήθους φλυκταίνης (pustula maligna). Αἱ γυναῖκες αὗται εἶχον φάγει κρέας βοῦς προσβληθέντος ὑπ' ἀνθρακός. Ὁ δὲ βόυς εἶχε σφαγῆ ὑπὸ χωρικοῦ, ὅστις ὑποπευόμενος ἐκ τινῶν συμπτωμάτων, ὅτι τὸ πάσχον ζῶον ἐμελλε ν' ἀποβιώσῃ, ἐσπευσε νὰ σφάξῃ αὐτὸ καὶ νὰ διανεῖμῃ τὸ κρέας αὐτοῦ εἰς τοὺς συγγαίους του. Ὁ ἀνθραξ εἶναι ἀσθένεια οὐχὶ σπανία εἰς τὰ μαστοφύρα ζῶα, εἰς τινὰς χόρας μάλιστα εἶναι λίαν συνήθης, ὡς ἐν τῇ γαλι-

λικῇ ἐπαρχίᾳ Βεαιου, ἐνθα ἐτησίως προσβάλλονται ὑπ' ἀνθρακὸς περὶ τὰς 180,000 ἐριοῦχα ζῶα. Οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολίαν περὶ τῆς μεταδοτικότητος τῆς ἀσθενείας ταύτης μεταξὺ τῶν ζῶων, ἀπὸ τῶν ζῶων εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Πειραματικῶς ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων μεταδίδεται εἰς τὰ ζῶα δι' ἐγκεντρώσεως. Ἀναπτύσσεται δὲ αὕτη εἰς τὸν ἄνθρωπον σπανίως μὲν διὰ τῆς βρώσεως, ἀλλὰ εὐχερῶς διὰ τῆς ἐπαφῆς ὤμου κρέατος πάσχοντος ζῶου. Ἐκ τῶν μαγειρευομένων κρεάτων μεγαλείτερον κίνδυνον παρουσιάζουσι τὰ ψητὰ, ψηνόμενα συχνάκις εἰς θερμοκρασίαν μὴ ὑπερβαίνουσαν τοὺς 60° τοῦ ἑκατονταβάθμου. Ἐπειδὴ ὁ ἀνθραξ δύναται νὰ παρουσιασθῇ συχνάκις καὶ ἄνευ ἐπιζωοτίας, ἐπειταὶ ὅτι ἀπαιτεῖται πάντοτε ἀκριβὴς ἐρευνα πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ. Παρατηρήθη, ὅτι ὁ ἀνθραξ ἀναπτύσσεται ἐνίοτε εἰς τὰ ὑπὸ μακρῶς καὶ βεβιασμένης πορείας κατάκοπα ζῶα. Ἐν Γαλλίᾳ, πρὶν ἢ ἐπιτραπῆ ἡ πώλησις τοῦ κρέατος ἐξετάζεται τοῦτο οὐχὶ ὑπ' ἐνὸς ἱατροῦ, ἀλλ' ὑπὸ ἐπιτροπῆς πολυμελοῦς συνισταμένης ὑπὸ ἀνδρῶν εἰδικῶν, ἡ δὲ ἀνωτάτη ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐποπτεία ἀνετέθη ἐσχάτως ἐν Παρισίοις εἰς ἐπιτροπὴν συγκεκλιμένην ἐξ ἐπιστημόνων ἐξόχων, τῶν κυρίων Pasteur, Bouchardat, Hillairet καὶ Trélat. Ἀποδίδεται δὲ εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην μεγίστη προσοχὴ, διότι δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλος ἡ ἀναγνώρισις κρέατος ζῶου πάσχοντος ὑπὸ ἀνθρακός, συχνάκις μάλιστα ἀποβαίνει τοιαύτη ἀναγνώρισις δυσχεροστάτη ἰδίως κατὰ τὴν ἐναρξίν τῆς ἀσθενείας, ὡς βεβασιῶσιν ἐπιστήμονες εἰδικώτατοι. Τοιαύτη δ' ὑπάρχει πρὸς τοῦτο δυσχέρεια, ὥστε πρὸ τινῶν μηνῶν τῇ προτάσει τοῦ κ. Pasteur εἰσῆχθη ἐν Παρισίοις εἰς τὴν ἔρευναν τῶν κρεάτων τὸ μικροσκοπίον πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν μικροσκοπιῶν ὄντων τῶν ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν ὀνομασθέντων βακτηριδίων (bactérioides), ἅτινα κατὰ τὰ πρόσφατα σοφὰ πειράματα τοῦ σοφοῦ Pasteur ἀπεδείχθησαν ὡς παράγοντα τῶν ἀνθρακῶν.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Θέλετε νὰ ἴδῃτε ἐὰν ὁ εὖσμος σάπων σας εἶνε καλῆς ποιότητος ; ἀποθέσατέ τον ἐπὶ τεμαχίου ὑάλου ὑγρὸν ἔτι ὄντα. Μετὰ δώδεκα ὥρας ἐὰν παρατηρήτῃ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ὑάλου ἐφ' ἧς ἔκειτο ὁ σάπων, ἢ ἴδῃτε ὅτι εἶνε ἐπ' αὐτῆς ἐπικεκολλημέναι λιπαραὶ τινες οὐσίαι τοῦ σάπωνος, ἀποσυντεθεῖσαι κατ' ὀλίγον ἐνεκα τῆς ἐξόδου τοῦ ἀλκάλιου. Τώρα, ἐὰν ὁ σάπων εἶνε ἀγνός, ἢ ἐπὶ τῆς ὑάλου λιπαρὰ οὐσία ἢ εἶνε διαυγής, λευκὴ, πυκτώδης καὶ ἄοσμος, ἐὰν δὲ τοῦναντίον ὁ σάπων εἶνε νενοθυμένος, ἢ οὐσία αὕτη ἢ εἶνε γλοιώδης, θολή καὶ κάκασμος.